POZNAŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 9 **Poznań, dnia 7 marca** **1949 r.**

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY

175

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 28 lutego 1949 r. w sprawie zmiany nazwy gromady Kostrzewice w gminie Błaszki, powiecie kaliskim na „Smaszków".

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294), zmienia się nazwę gromady Kostrzewice w gminie Błaszki, powiecie kaliskim na „Smaszków".

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda: w z. Marian Adamowicz, Wicewojewoda.

176

ZARZĄDZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 2 marca 1949 r. (Nr O. Org. II. 3/6/49) w sprawie utworzenia Państwowego Kierownictwa Odbudowy Mostów w Krośnie Odrzańskim.

Na podstawie upoważnienia Ministerstwa Komunikacji z dnia 22. 1. 1949 r. Nr W. K. M. 8 K/1/49 zarządzam co następuje:

1) Powołuję aż do odwołania, z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1949 r. Państwowe Kierownictwo Odbudowy Mostów w Krośnie Odrzańskim.

2) Państwowe Kierownictwo Odbudowy jest organem podległym bezpośrednio Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Komunikacyjny), działającym na zasadach określonych zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 11. 6. 1947 r. o organizacji, zakresie i sposobie działania kierownictw odbudowy, przebudowy i odbudowy dróg mostów (Dz. Urz. Min. Kom. Nr 7, poz. 109).

3) Zakres działania kierownictwa obejmuje odbudowę mostu w Krośnie Odrzańskim i Cigacicach, oraz w miarę potrzeby prowadzenie innych robót mostowych zleconych przez Urząd Wojewódzki (Wydział Komunikacyjny).

4) Kierownictwo dzieli się na dwa referaty:

a) nadzorczo-techniczny,

b) administracyjno-rachunkowy.

5) Siedziba Kierownictwa mieści się w Krośnie Odrzańskim, ul. Bolesława Chrobrego 11.

Wojewoda: St. Brzeziński.

177

PISMO OKÓLNE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 1 marca 1949 r. Nr SG. I. 10/15/49 w sprawie zreorganizowania rachunkowości w samorządowych przedsiębiorstwach użyteczności publicznej.

Do Ob. Ob. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast wydzielonych (wszystkich — łącznie z Ziemią Lubuską).

W porozumieniu z Kancelarią Rady Państwa Ministerstwo Administracji Publicznej okólnikiem Nr 108 — L. dz. S. G. II/0/18/48 i Ministerstwo Ziem Odzyskanych okólnikiem Nr 64 L. dz. II-86/c/423/48z dnia 30 grudnia 1948 zarządziły wprowadzenie z dniem 1 stycznia 1949 r. w komunalnych przedsiębiorstwach użyteczności publicznej (zakłady komunikacyjne, gazownie, rzeźnie, wodociągi, kanalizacje oraz zakłady oczyszczania miast) rachunkowości opartej na jednolitym planie kont i to w zasadzie metodą przebitkową.

Ministerstwa w zarządzeniach swych nie wykluczały zaistnienia trudności wynikających z zaopatrzenia się przedsiębiorstw na czas w odpowiednie aparaty i druki i dopuściły możliwość prowadzenia w roku 1949 rachunkowości metodą tabelaryczną (amerykanką), jednak przy bezwzględnym zastosowaniu jednolitego planu kont. Tymczasem, jak wynika z wypowiedzi księgowych przedsiębiorstw komunalnych na ankietę rozpisaną na odbytym 5-dniowym kursie przeszkoleniowym w czasie od 7. II. do 11. II. 1949, przewiduje się zorganizowanie rachunkowości według jednolitego planu kont w różnych terminach późniejszych, mianowicie od lipca 1949 r., a nawet od 1 stycznia 1950 r.

Ponieważ dobro planowej gospodarki narodowej wymaga bezwzględnej dyscypliny w koordynowaniu zamierzeń władz centralnych, niedopuszczalna jest jakakolwiek dowolność w terminowym wykonaniu zarządzeń, dlatego proszę o niezwłoczne spowodowanie zaprowadzenia w przedsiębiorstwach komunalnych rachunkowości opartej na jednolitym planie kont.

W aparaty i druki do rachunkowości przebitkowej przedsiębiorstwa powinny zaopatrzyć się lokalnie ewent. w firmie „Perfecta" w Poznaniu, ul. 27-go Grudnia.

Przedsiębiorstwa komunalne małe i średnie, które dotychczas prowadzą rachunkowość tabelaryczną (amerykankę) i z różnych przyczyn nie mogą w 1949 r. przejść na przebitkową, muszą rachunkowość tabelaryczną dostosować jak najwcześniej do jednolitego planu kont, zgodnie z wytycznymi, udzielonymi przez prelegentów na kursie w Gdańsku-Jelitkowie.

Proszę o doniesienie Urzędowi Wojewódzkiemu — Wydział Samorządowy w Poznaniu w terminie do dnia 30 kwietnia 1949 r. o wykonaniu niniejszego zarządzenia.

Wojewoda: w z. Marian Adamowicz, Wicewojewoda.

178

PISMO OKÓLNE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 23 lutego 1949 r., Nr Wet. III/1-a-4/49, dot. wyznaczania organów urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

W związku z ukazaniem się okólnika Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 grudnia 1948 roku w sprawie nowych zasad uposażenia i stanu zatrudnienia w związkach samorządu terytorialnego (Dz. U. M. A. P. Nr 48, Dz. U. M. Z. O. Nr 27) oraz okólnika tychże Ministrów z dnia 15 grudnia 1948 r. w sprawie nowego układu zbiorowego pracy dla komunalnych przedsiębiorstw i zakładów użyteczności publicznej (Dz. U. M. A. P. Nr 46, Dz. U. M. Z. O. Nr 26) zachodzą wypadki, że niektóre związki samorządowe bezpodstawnie ustanawiają w przynależnych terytorialnie obwodach (rzeźniach) organa urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa wzgl. zawierają z tymi organami umowę o pracę, a w szczególności zachodzą wypadki wyznaczania przez niektóre powiatowe związki samorządowe organów urzędowego badania także w miastach o liczbie ludności wynoszącej ponad 8 tysięcy, a utrzymujących rzeźnie publiczne, bądź też inne powiatowe związki samorządowe zezwalają na wyznaczanie organów urzędowego badania zarządom miast nie będących miastami powiatowymi, a liczących mniej niż 8 tysięcy mieszkańców.

W związku z powyższym oraz na podstawie zarządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 grudnia 1948 r., Nr Wet. H. I-1/4 przypominam, że w myśl postanowień art. 9 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr 38, pozycja 361), zmienionego ustawą z dnia 18 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 233) oraz ustawą z dnia 1 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 132) wyznaczanie lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz lekarzy weterynaryjnych do sprawdzania badania dokonanego przez oglądaczy i do dokonywania badań, nie wchodzących w zakres działania oglądaczy należy:

1. w miastach powiatowych i miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych oraz w tych miastach o liczbie ludności wynoszącej co najmniej 8 tysięcy, które utrzymują rzeźnie publiczne do zarządów tych miast.

2. w pozostałych miastach oraz gminach wiejskich — do powiatowych związków samorządowych, które ustalają obwody urzędowego badania.

Wyznaczanie poszczególnych lekarzy wet. i oglądaczy na stanowiska organów urzędowego badania, zgodnie z zarządzeniem tut. z dnia 13 sierpnia 1945 r.; L. dz. Wet. 1247/45, uzależnione jest nadto od uprzednio wyrażonej przeze mnie zgody.

W myśl postanowień art. 19 wyżej przytoczonej ustawy, koszty związane z przeprowadzaniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju oraz ze sprawdzaniem badania mięsa, a zatem również koszty związane z wynagrodzeniem organów urzędowego badania ponoszą właściwe miasta lub powiatowe związki samorządowe, wyznaczające lekarzy wet. i oglądaczy i w związku z tym tylko te miasta względnie związki samorządowe mogą zawierać umowy o prace przewidziane powołanymi na wstępie okólnikami Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

Powiaty, w których istnieją wyżej wymienione nieprawidłowości winny organizacje obwodów badania jak najrychlej doprowadzić do stanu zgodnego z postanowieniami ustawowymi, władze zaś samorządowe, tworzące obwody urzędowego badania winny w sposób przyjęty na danym obszarze podawać do publicznej wiadomości spis utworzonych obwodów jak również nazwiska i miejsce zamieszkania wyznaczonych organów urzędowego badania i ich zastępców oraz wszelkie zachodzące zmiany.

Wojewoda: w z. Marian Adamowicz, Wicewojewoda.

179

PISMO OKÓLNE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 28 lutego 1949 r., Nr AC. II. 12/1/49, dot. uporządkowania działalności biur ewidencji ludności.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych, Prezydentów Miast (bez Ziemi Lubuskiej), Burmistrzów i Wójtów.

Okólnikiem Nr 87 z dnia 2 listopada 1948 r. (Dz. Urzęd. Min. A. P. Nr 39, poz. 302), zarządziło Ministerstwo Administracji Publicznej doprowadzenie biur ewidencji ludności do

stanu dającego gwarancję, że biura te będą spełniać należycie swe zadania.

W związku z tym, zechcą Obywatele Starostowie, Prezydenci miast, Burmistrzowie i Wójtowie wykonać następujące wskazania:

I. W zakresie organizacyjnym.

Ad 1) Akcję szkoleniową należy uważać za zakończoną. Pracowników biur ewidencji ludności należy odciążyć od innych prac na czas porządkowania biura ewid. ludności. O potrzebie sprawnego funkcjonowania biur ewid. ludności należy przekonać tych przełożonych gminy, którzy nie doceniają jej dostatecznie.

Ad 2) Następujące miasta nie nadesłały jeszcze Urzędowi Wojewódzkiemu regulaminów do zatwierdzenia:

Chodzież, Margonin, Szamocin, Ujście, Gniezno, Czerniejewo, Kłecko, Witkowo, Jarocin, Żerków, Błaszki, Stawiszyn, Dąbie, Kłodawa, Koło, Golina, Kobylin, Koźmin, Krotoszyn, Pogorzela, Sulmierzyce, Zduny, Buk, Grodzisk Wlkp., Lwówek, Nowy Tomyśl, Opalenica, Zbąszyń, Murowana Goślina, Oborniki, Rogoźno Wlkp., Mikstat, Odolanów, Ostrów Wlkp., Raszków, Pobiedziska, Stęszew, Swarzędz, Poznań, Dolsk, Książ, Mosina, Rakoniewice, Janowiec Wlkp.

Ad 3) Biuro ewidencji ludności ma być tak urządzone, aby osoby obce nie miały bezpośredniego dostępu do jego akt.

II. W zakresie prowadzenia rejestru mieszkańców.

Ad 1) Wobec wątpliwości podniesionych przez niektóre Starostwa i na zapytanie Urzędu Wojewódzkiego, Ministerstwo Administracji Publicznej pismem z dnia 12 stycznia 1949 roku, Nr AC V-O-8401/48 wyjaśniło, że cyt. na wstępie okólnik nie zawiera wskazówki jakoby ankietę należało wpisać do ksiąg kontroli w porządku alfabetycznym nazwisk. W ust. II, pkt. 1) tegoż okólnika chodzi o przypadki, gdy w jednym m i e s z k a n i u przebywa kilka rodzin i wtedy należy je wpisać do księgi kontroli w porządku alfabetycznym nazwisk.

Formularze ankiety wzoru Nr 11 muszą być zaopatrzone w podpis ewent. pieczęć właściciela domu (prowadzącego meldunki) pod pkt. 17. W przeciwnym wypadku nie mogłaby być wypełniona w rejestrze mieszkańców (w karcie rodzinnej) rubryka „Data zamieszkania **w gminie**".

Ad 3) Księgi kontroli ruchu ludności mają być przesznurowane i poświadczone przez władzę nadzorczą gminy, a nie przez przełożonego gminy.

Ad 4) Akt małżeństwa nie zastępuje aktu urodzenia przy wypełnianiu rubryki: data i miejsce urodzenia. Słowa „p. akt" należy umieszczać w właściwej rubryce a nie w rubryce „imiona".

Dla osób ujętych ankietą należy w rejestrze mieszkańców (w karcie rodzinnej) w rubryce „Poprzednie miejsce zamieszkania" oraz w rubryce „data zapisania do rejestru" wpisać słowa: „wg ankiety".

Te same słowa należy umieszczać w wystawianych dla tych osób poświadczeniach zamieszkania w rubryce „poprzednie miejsce zamieszkania".

W pierwszej linii działu „Zmiany adresów" w kartach rodzinnych należy wpisać aktualny adres w gminie t. j. Nr domu i ulicę względnie nazwę gromady, co nie wszędzie jest przestrzegane.

Ad 6) Na podstawie § 43 ust. 6 rozp. z dnia 23 maja 1934 r. o meldunkach i księgach ludności, zarządzam przeprowadzenie jednorazowej kontroli, polegającej na tym, że:

1. Sołtysi w gminach wiejskich sporządzą wykaz osób przebywających w odnośnej gromadzie według kolejności numerów domów, oraz osoby prowadzące meldunki w miastach (właściciele domów, ich zastępcy i t. p.) sporządzą wykaz osób przebywających w odnośnym domu **według stanu z dnia 15 marca 1949 r.**

2. Wykaz ma zawierać następujące dane: l. k., nazwisko i imię, imiona rodziców, rok urodzenia, od kiedy w gminie względnie w odnośnym domu przebywa, czy jest mieszkańcem (przebywa stale) czy też przebywa czasowo, dla osób przebywających czasowo podać miejsce zamieszkania; wykaz ma być zaopatrzony w datę, podpis i ewent. pieczęć sołtysa względnie właściciela domu.

3. Wykaz ma być dostarczony do biura ewid. ludności **do dnia 19 marca 1949 r.**

Sporządzenie tych wykazów w miastach liczących ponad 10.000 ludności pozostawiam uznaniu obyw. obyw. Starostów Powiatowych, Prezydentów miast wydzielonych.

III. W zakresie innych czynności gminy, związanych z prowadzeniem ewidencji i kontroli ruchu ludności.

Ad 1) Jako uzupełnienie rejestru mieszkańców prowadzonego w postaci kartoteki mają odnośne gminy prowadzić jeszcze kartotekę terytorialną (adresową), składającą się z aktualnych zgłoszeń wzoru Nr 11, ewent. 12, 1, 1 A, 3 i 3 A; z chwilą wymeldowania się, odnośne zgłoszenie winno być niezwłocznie z tej kartoteki wyjęte i dołączone do karty wymeldowania.

Ad 3) Należy założyć względnie uporządkować:

1. Ewidencję osób czasowo przebywających, składającą się z alfabetycznie ułożonych aktualnych zgłoszeń (drugi egzemplarz wzoru Nr 3),

2. archiwum dokumentów (kopert), ułożone w takim porządku, jak karty rodzinne,

3. archiwum obcych zawiadomień wzór A i C, ułożonych wg numerów księgi kontroli,

4. archiwum nieaktualnych zgłoszeń (kart za- i wymeldowania), ułożonych alfabetycznie.

Równocześnie znoszę obowiązek nadsyłania przez Starostwa Urzędowi Wojewódzkiemu sprawozdań wg pisma okólnego z dnia 15 czerwca 1948 r., Nr AC. II. 12/8/48. Te gminy jednak, które dotychczas jeszcze swego biura ewidencji ludności nie uporządkowały, mają odnośne sprawozdania dalej nadsyłać Starostwu do chwili uporządkowania biura ewidencji ludności i uzyskania co najmniej 70% aktów urodzenia mieszkańców gminy.

Nawiązując do ustępu ostatniego, cytowanego na wstępie okólnika Ministra Administracji Publicznej prześlą ob. ob. Burmistrzowie i Wójtowie **do Starostwa do dnia 5 kwietnia 1949 r.**, a obyw. obyw. Starostowie i Prezydenci miast wydzielonych do Urzędu Wojewódzkiego **do dnia 15 kwietnia 1949 r.** wyczerpujące sprawozdanie o całkowitym zakończeniu wyznaczonych prac.

Sprawozdanie Ob. Ob. Starostów Powiatowych ma być jedynie liczbowe, to znaczy, że nie potrzeba wyszczególniać poszczególnych gmin, natomiast w treści sprawozdania należy omówić poszczególne punkty cyt. okólnika Min. Admin. Publ. Rozdział dotyczący szkolenia pracowników biur ewidencji ludności dotyczy jedynie tych Obyw. Obyw. Starostów, którzy nie nadesłali dotychczas odnośnego zawiadomienia t. j.: Czarnków, Kępno, Kościan, Krotoszyn, Międzychód, Nowy Tomyśl, Poznań, Śrem, Środa i Turek oraz Ob. Ob. Prezydentów miast wydzielonych.

Wojewoda: St. Brzeziński.

180

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 26 lutego 1949 r. L. dz. U. R. Szac. VI/4a/175/49 dot. szacowania inwentarzy na które podpisano skrypty dłużne.

Do wszystkich Starostw Powiatowych (Ref. Rolnictwa i Reform Rolnych) na Ziemiach Dawnych i Odzyskanych.

Stosownie do przepisów Instrukcji Szacunkowej Ministerstwa Rolnictwa z dnia 12. 12. 1946 r. na Z. D. oraz Rozp. Ministrów z dnia 22. 11. 1947 r. na Z. O. inwentarze żywe i martwe przydzielone poszczególnym nabywcom gospodarstw i działek z parcelacji są oszacowywane, a wartość ich ujmowana jest wykazem rozrachunkowym.

Niejednokrotnie stwierdzono wypadki, że nabywca podpisał na pewne sztuki inwentarza żywego lub przedmioty inwentarza martwego skrypt dłużny, a mimo to należności za te same inwentarze wciągane były do wykazu rozrachunkowego, powodując w ten sposób podwójne obciążanie nabywcy należnościami za te same inwentarze.

Z chwilą podpisania skryptu dłużnego nabywca stał się dłużnikiem Państwowego Funduszu Ziemi, a tym samym ujmowanie takich należności wykazem rozrachunkowym jest niedopuszczalne.

Celem uniknięcia w przyszłości podobnych wypadków, Urząd Wojewódzki poleca przy dokonywaniu szacunku danego gospodarstwa wyłączyć te inwentarze, na które nabywca podpisał skrypt dłużny i do wykazu rozrachunkowego należności za takowe nie wciągać.

Za Wojewodę: Inż. Kulczycki, Naczelnik Wydziału.

181

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 28 lutego 1949 r. Nr A. A. II/1/3/49 w sprawie doniesień karnych w postępow. karno-admin.

Do wszystkich Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów m. wydzielonych.

Wobec skasowania w nowym wzorze rejestru karnego (zał. Nr 1 do okólnika Nr 70 Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 25. 10. 47 r. Dz. Urz. Min. Adm. Publ. Nr 18 str. 24) dawniejszej rubryki 5 „przekazane do ukarania miejscowej władzy porządku publicznego" wyłoniła się wątpliwość, jak postępować obecnie w tych przypadkach. Urząd Wojewódzki wyjaśnia wobec tego, że doniesienia karne zapisane w rejestrze, a następnie przekazywane do dalszego urzędowania wójtom i burmistrzom, należy odnotowywać w rubryce „Uwagi". W przypadku powrotu sprawy z tytułu wniesienia sprzeciwu od nakazu karnego wydanego przez Wójta (burmistrza), należy sprawę prowadzić pod tym numerem, pod którym doniesienie karne zostało pierwotnie zapisane.

Co pewien okres czasu (n. p. z okazji przeprowadzenia lustracyj w urzędach podległych) należy sprawdzać, czy przekazane władzom porządkowym doniesienia karne figurują w rejestrze karnym tych urzędów i czy nadano im prawidłowo dalszy bieg urzędowania.

Równocześnie zwraca Urząd Wojewódzki uwagę na treść pisma okólnego Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 27. 12. 48 r. w sprawie karania młodzieży za wykroczenia przeciwko przepisom ustawy o powszechnym obowiązku przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego (Dz. Urz. Min. A. P. Nr 51, poz. 371). W myśl ust. ostatniego pisma powołanego nie należy domagać się od terenowych Komend „Służby Polsce" przedkładania indywidualnych doniesień karnych; i mogą być one sporządzane również zbiorowo w formie wykazu.

Zarządzenie powyższe jako późniejsze, zmienia tym samym wcześniejsze zarządzenie wydane w tym przedmiocie w piśmie okólnym Urzędu Wojewódzkiego z dnia 28. 10. 47 r. Nr AA. II. 1/29/47 w sprawie postępowania karno-administracyjnego — doniesienia karne itd.

Za Wojewodę: Mgr T. Kwaśniewski, Naczelnik Wydziału.

182

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 22 lutego 1949 r. Nr Wet. II 3-j-8/49 dot. szczepienia świń przeciw pomorowi w maj. Państwowych Nieruchomości Ziemskich.

Do ob. ob. Starostów Powiatowych,
Prezydentów Miast Wydzielonych.

Urząd Wojewódzki komunikuje, iż Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych reskryptem z dnia 22. 1. 1949 r. Nr W. Z. III - 1/2 — wyraziło zgodę na szczepienie zapobiegawcze świń w tuczarniach PNZ w wypadkach zachorowania pojedynczych sztuk, u których diagnoza nie została jeszcze ostatecznie ustalona, a ze względów epizootycznych można podejrzewać wybuch pomoru świń.

Po stwierdzeniu pomoru świń w takich tuczarniach dalsze postępowanie winno być oparte na przepisach ustawy i instrukcji w sprawie zwalczania pomoru świń.

Biorąc pod uwagę, że akcja ta jest zapobiegawcza i wychodzi poza ramy instrukcji o postępowaniu przy zwalczaniu pomoru, Ministerstwo upoważniło Dyrekcję Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach do odstąpienia do dyspozycji Zarządu Centralnego PNZ — 1.000 litrów surowicy przeciwpomorowej na okres wiosenny 1949 r. z tym, że koszty surowicy i przeprowadzenia takich szczepień pokrywać będą PNZ.

Do szczepień tych, poza pow. lek. wet. — Ministerstwo upoważnia również lekarzy wet. umówionych przez PNZ.

Za Wojewodę: Dr Krygicz, Nacz. Wydz.

183

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 22 lutego 1949 r. L. dz. PHH. I/3-183/49 W/Bar. w sprawie wyjaśnienia § 3 ust. 1 pkt. a) rozp. Min. Przemysłu i Handlu (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 105).

Do wszystkich Starostw Powiatowych
i Zarządów Miejskich miast wydzielonych.

Na zapytanie jednego ze Starostw Powiatowych skierowane do tut. Urzędu w sprawie wyjaśnienia § 3 ust. 1 pkt a) Rozp. Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 11. 3. 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 13. poz. 105) — a mianowicie w konkretnym wypadku — czy piekarz rozwożący wyroby własnej produkcji winien na wykonywanie tych czynności uzyskać zezwolenie handlowe po myśli ustawy z dnia 2. 6. 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 43. poz. 220) oraz czy winien on również posiadać oddzielną kartę rejestracyjną (podatkową) — Urząd Wojewódzki udzielił poniższego wyjaśnienia, które podaje się do wiadomości celem stosowania.

Piekarz rozwożący wyroby własnej produkcji zwolniony byłby od uzyskania zezwolenia handlowego pod warunkiem, że czynności jego ograniczają się li tylko do dostarczania własnych wyrobów kupcom, u których wyroby jego mają zastosowanie do dalszej sprzedaży na wyraźne żądanie (zlecenie dostawy).

Sprzedaż bezpośrednią konsumentom wzgl. kupcom bez uprzedniego wezwania do dostawy, dokonywaną poza obejściem zakładu produkcyjnego, należy traktować jako wykonywanie czynności handlowych w rozumieniu ustawy z dnia 2. 6. 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 220) podlegające obowiązkowi wykupienia oddzielnej karty rejestracyjnej (art. 9 dekretu z dnia 21. 12. 1945 — o podatku obrotowym — Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 23) — a więc w tym wypadku wymagane jest bezwzględnie zezwolenie handlowe.

Zwraca się uwagę, że handel okrężny wyrobami mącznymi jest wzbroniony a sprzedaż na ulicach, straganach, targach i rynkach dopuszczalna jedynie przy zastosowaniu specjalnych urządzeń zabezpieczających (§ 30 rozp. Min. Opieki Społecznej z dnia 18. 2. 1937 r. — Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 171)

Za Wojewodę: Mgr Inż. J. Ulatowski, Naczelnik Wydziału.

184

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 17 lutego 1949 r., Nr Pom. K. II. 6/124/49 w sprawie opodatkowania należytości akordowych.

Do wszystkich Starostw Powiatowych.

Zgodnie z zarządzeniem Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dnia 8 lutego 1949 r. L. dz. K. G. K. I-10/1/49 wyjaśnia się, że wszelkie należytości akordowe za prace z księgi zamówień podlegają z dniem 1 stycznia 1949 r. opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń.

Wobec powyższego Starostwa Powiatowe obowiązane są na żądanie Urzędów Skarbowych sporządzać okresowe wykazy wypłaconych wynagrodzeń akordowych.

Za Wojewodę: inż. Stanisław Knapik, w. z. Nacz. Wydz. Pom.

185

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 26 lutego 1949 r. Nr Pom. A. VI-1b/6/49 w sprawie zamknięcia biura wolnopraktykującego mierniczego przysięgłego obyw. Grubczaka Wojciecha.

Do wszystkich Starostw Powiatowych,
Zarządów Miejskich Miast Wydzielonych.

W związku z zamknięciem z dniem 14 lutego 1949 r. biura przez ob. Grubczaka Wojciecha, wolnopraktykującego mierniczego przysięgłego zam. w Gnieźnie, ul. Żwirki i Wigury 9, m 2 i objęciem przez niego posady w Urzędzie Wojewódzkim Poznańskim (Wydział Pomiarów Rolnych), poleca się skreślić wymienionego z posiadanego wykazu mierniczych przysięgłych.

Za Wojewodę: Inż. Stanisław Knapik, w z. Nacz. Wydz. Pom.

186

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 25 lutego 1949 r. Nr Pom. A. VI-1b/5/49 w sprawie przeniesienia biura miern. przys. inż. Stasiaka Stefana.

Do wszystkich Starostw Powiatowych,
Zarządów Miejskich Miast Wydzielonych.

W związku z przeniesieniem z dniem 3 lutego 1949 r. biura mierniczego przysięgłego ob. inż. Stasiaka Stefana z Warszawy ul. Rozbrat 9, m. 7 do Poznania, ul. Obozowa 8, m. 2., poleca się uzupełnić posiadane wykazy mierniczych przysięgłych.

Wymieniony został wpisany do tutejszego rejestru miern. przysięgłych pod l. b. 65.

Za Wojewodę: Inż. Stanisław Knapik, w z. Nacz. Wydz. Pom.

187

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 17 lutego 1949 r. L. dz. K. S. I. 1/58/49 w sprawie zezwoleń na przewozy zarobkowe pojazdami mechanicznymi, udzielania zezwoleń na doraźne przewozy po myśli art. 8 pkt. 1—7 ustawy z dnia 14. 3. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 32/32 poz. 336) oraz w sprawie zwalczania nielegalnych przewozów.

Do Wszystkich Starostw Powiatowych i Zarządów miast wydzielonych.

1. Stwierdzono niejednokrotnie, że na terenach poszczególnych gmin względnie powiatów, niektórzy posiadacze pojazdów mechanicznych ciężarowych dokonują zarobkowych przewozów towarów wyłącznie na podstawie zezwoleń udzielonych przez referaty przemysłowe oraz zgłoszeń prowadzenia przedsiębiorstwa przewozowego w Urzędach Skarbowych.

Wydawanie zezwoleń przez referaty przemysłowe oparte jest na mylnej interpretacji rozporządzenia o prawie przemysłowym z dnia 7. 6 1927, a zwłaszcza art. 2, 7, 11 i 131 (Dz. U. R. P. Nr 53/27 poz. 468). Z rozporządzenia z dnia 10. 3. 1934 (Dz. U. R. P. Nr 40/34 poz. 350) w art. 1 pkt. 1 przez dodanie do art. 2 pkt. 5 wyżej wymienionego rozporządzenia z dnia 7. 6. 1927 (Dz. U. R. P. Nr 53/27 poz. 468 art. 2) po wyrazach „samolotowe (żeglugi powietrznej)" słów „oraz podlegające na podstawie osobnych przepisów przymusowi koncesyjnemu przedsiębiorstwa przewozu osób i towarów pojazdami mechanicznymi na drogach publicznych" wynika, że przedsiębiorstwa tego rodzaju nie są przemysłem w rozumieniu wymienionego rozporządzenia, a zatym winny dla prowadzenia przedsiębiorstwa przewozów pojazdami mechanicznymi uzyskać koncesję.

Wyjaśnia się, że na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 14. 3. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 32/32 poz. 336) koncesji na przewozy zarobkowe pojazdami mechanicznymi udziela wojewódzka, a nie powiatowa władza administracji ogólnej.

Postępowanie wbrew obowiązującym ustawom i rozporządzeniom wprowadza zamieszanie w prowadzeniu polityki przewozów zarobkowych i uniemożliwia prowadzenie kontroli, stwarzając przychylne warunki do rozwoju nielegalnych przewozów zarobkowych i naruszając uprawnienia Państwowej Komunikacji Samochodowej, Państwowego Przedsiębiorstwa Hartwig, Państw. Spółdz. Przedsiębiorstwa „Spedytor" oraz przedsiębiorców koncesjonowanych.

2. Zwraca się uwagę, że starostwa powiatowe lub grodzkie upoważnione są na mocy ustawy z dnia 14. 3. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 32/32 poz. 336) do udzielania zezwoleń jedynie na przewozy pojazdami mechanicznymi, wyłącznie wymienione w art. 8 pkt. 1—7 wyżej przytoczonej ustawy, według wzoru zezwo-

lenia podanego w zał. Nr 1 do rozporządzenia wykonawczego do w. w. ustawy (Dz. U. R. P. Nr 95 poz. 821).

3. W ostatnich czasach, w związku z podwyżką taryfy przewozowej dla P. K. S. i przedsiębiorstw przewozowych koncesjonowanych, dało się zauważyć wzmożenie prowadzenia nielegalnych przewozów przez posiadaczy samochodów prywatnych nie posiadających koncesyj, a nawet przez instytucje i przedsiębiorstwa samorządowe, spółdzielcze i państwowe, nic wspólnego z dokonywaniem przewozów nie mające, a posiadające samochody ciężarowe jedynie dla własnych potrzeb gospodarczych.

Używanie samochodów ciężarowych do innych celów niż są przeznaczone, a tymbardziej do celów zarobkowych jest niedopuszczalne i nie powinno być tolerowane.

Przekroczenia tego rodzaju winny być przez Ob. Ob. Starostów i Prezydentów miast surowo karane w trybie administracyjnym, a w stosunku do odpowiedzialnych kierowników transportowych lub referentów urzędów, instytucji państwowych, samorządowych, spółdzielczych lub społecznych, w wypadku stwierdzenia wynajmu samochodu, wyciągane jaknajdalej idące konsekwencje.

Za Wojewodę: Inż. K. Mackiewicz, Nacz. Wydz.

188

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 28 lutego 1949 r. Nr SP. O. 3d-53/49 w sprawie akcji budowy remiz pożarniczych.

Do wszystkich Ob. Ob. Starostów Powiatowych, Prezydentów miast wydzielonych, Burmistrzów i Wójtów Województwa Poznańskiego.

Urząd Wojewódzki stwierdził, że akcja budowy, przebudowy, odbudowy i kapitalnego remontu remiz przeprowadzana jest w sposób bezplanowy i chaotyczny. Sprawa powyższa jest w wielu wypadkach traktowana bez głębszego przeanalizowania i nie jest powiązana z planem w zakresie obrony p.-pożarowej, opracowanym dla poszczególnych powiatów przez Komendantów Pożarnictwa. Inwestycje związane z budownictwem p.-pożarowym nie są prowadzone planowo z dostosowaniem do wymogów obrony p.-poż., lecz zupełnie dorywczo i niecelowo. Rezultatem takiego stanu jest kompletny chaos w tej dziedzinie, czego dowodem są między innymi takie wypadki jak np: budowa remizy w miejscowości, w której straż nie istnieje i w ogóle jej organizacja nie jest przewidziana, w innym wypadku budowana jest remiza ledwie wystarczająca na pomieszczenie sikawki czterokołowej, a plan rozmieszczenia i liczebności straży przewiduje w danej miejscowości oprócz straży miejscowej również siedzibę pogotowia okręgowego; są również i odwrotne wypadki, a mianowicie: straż, która przewidziana jest w sile jednej sekcji ręcznej buduje remizę o wymiarach umożliwiających zagarażowanie kilku samochodów. Podobnych niedorzeczności spotyka się na terenie województwa bardzo wiele.

W chwili, gdy cała gospodarka państwowa opiera się na planowaniu, sprawa budownictwa ppożarowego powinna być całkowicie zmieniona, ujęta w konkretnie opracowane projekty i powiązana z całością planu państwowego. Nie mogą zaistnieć wypadki, aby sprawę tę traktowano dorywczo i zajmowano się nią w chwili, gdy ta lub inna gmina względnie straż, zaprojektuje nagle budowę, chociaż nie jest ona przewidziana żadnym planem.

W celu usunięcia powyższego chaosu zarządza się:

1. Wszystkie projekty budownictwa ppożarowego powinny być składane Powiatowym Komendantom Pożarnictwa, celem zbadania i zaopiniowania, tak pod względem celowości jak i przydatności do wymogów pożarniczych oraz dla stwierdzenia źródeł pokrycia finansowego projektowanych inwestycji;

2. Powiatowi Komendanci Pożarnictwa po otrzymaniu projektu stwierdzą, czy budowa została przewidziana w planie budowy remiz w okresie lat 1950—1955. Powyższy plan został przez Powiatowych Komendantów opracowany na skutek zarządzenia Urzędu Wojewódzkiego z dnia 30. 5. 1948 r. Nr A. Poż. II. 6/32/48;

3. Odnośnie przydatności projektu remizy dla celów straży Powiatowi Komendanci Pożarnictwa ustalą, na podstawie planu rozmieszczenia i liczebności straży pożarnych na terenie powiatu, czy remiza będzie odpowiadała wymogom straży o takiej sile bojowej, jaka została przewidziana dla tej straży cytowanym wyżej planem.

Nadmienia się, że przy projektach trzeba przewidywać suszarnię węży, która przy strażach częściowo zmotoryzowanych i zmotoryzowanych ma służyć równocześnie za wspinalnię do ćwiczeń.

W celu ułatwienia budowniczym opracowywania projektów Powiatowi Komendanci Pożarnictwa powinni udostępnić korzystanie z „Albumu Strażnic", wydanego swego czasu przez Związek Straży Pożarnych R. P.

4. Powiatowi Komendanci Pożarnictwa, w oparciu o plan, o którym mowa w pkt. 2 niniejszego pisma, ustalą kolejność budowy remiz, w poszczególnych latach 6-letniego Państwowego Planu Inwestycyjnego i dopilnują, aby zaprojektowane budowy zostały w tym okresie zrealizowane. W związku z tym zainteresowane gminy powinny składać we właściwym czasie wnioski do Państwowego Planu Inwestycyjnego. Wnioski należy składać w każdym wypadku niezależnie od tego, czy inwestycja ma być wykonana wyłącznie z funduszów własnych samorządu, czy też przy udziale kredytów skarbowych;

5. Pod projektowane budowy należy zawczasu przeprowadzić prawny przydział terenu.

W związku z powyższym Powiatowi Komendanci Pożarnictwa dołączać będą do każdego projektu budowy wyczerpującą swoją opinię wg wyżej podanych pięciu punktów.

Projekty bez wspomnianej opinii będą zwracane Starostwom, celem uzupełnienia po myśli niniejszego zarządzenia. Dla usunięcia zbędnej w tym wypadku korespondencji należy o zarządzeniu tym powiadomić wszystkie Straże Pożarne.

Za ścisłe wykonanie powyższego zarzadzenia oraz planowe budownictwo ppożarowe na terenie powiatu całkowitą odpowiedzialność ponosić będą powiatowi Komendanci Pożarnictwa.

Za Wojewodę: R. Darczewski, Nacz. Wydz. Społ. Polit.

189

OGŁOSZENIE CENTRALI PRODUKTÓW NAFTOWYCH EKSPOZYTURA OKRĘGOWA W POZNANIU

z dnia 1 marca 1949 r. dot. sporzadzenia protokołów zdawczo-odbiorczych przedsiębiorstw przejętych na własność Państwa.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16 poz. 62) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 i 10 lipca 1948 r. oraz 30 grudnia 1948 r. Nr PR I/145/48 ogłasza się, że sporządzone zostaną protokoły zdawczo-odbiorcze następujących przedsiębiorstw, przejętych na własność Państwa.

L. p.	Nazwa przedsiębiorstwa	Przedmiot działania	Miejsce położenia	Imię i nazwisko oraz miejsce zam. właściciela	Data, godzina i miejsce sporządzenia protok.
1	„Gazolina" S. A., Lwów	Skład produktów naftowych	Poznań	Spółka Akcyjna, miejsce pobytu członków zarządu nieznane	23. 3. 1949, godz. 9,00, biuro Poznań, Pl. Wolności 16
2	Erich Pfeiff, Gniezno	"	Gniezno	Erich Pfeiff, miejsce pobytu nieznane	26. 3. 1949, godz. 9,00, Poznań, pl. Wolności 16
3	Galicyjskie Tow. Naftowe „Galicja", S. A. Drohobycz	"	Poznań Krotoszyn	Spółka Akcyjna , miejsce pobytu członków zarządu nieznane	30. 3. 1949, godz. 9,00, Poznań, pl. Wolności 16
4	Erdölraffinerie, Trzebinia, GmbH	"	Poznań i Wojew. Poznańskie	Spółka z ogr. odp., miejsce pobytu członków zarządu nieznane	25. 4. 1949, godz. 9,00, Poznań, pl. Wolności 16
5	Vacum Oil Company, S. A. Czechowice	" i stacje benzynowe	Poznań i Wojew. Poznańskie	Spółka Akcyjna miejsce pobytu członków zarządu nieznane	4. 5. 1949, godz. 9,00, Poznań, pl. Wolności 16
6	Mineralöl-Vertrieb, Warthegau GmbH, Poznań	Skład prod. naftowych i stacje benzynowe	Poznań i Wojew. Poznańskie	Spółka z ogr. odp., miejsce pobytu członków zarządu nieznane	10. 5. 1949, godz. 9,00, Poznań, pl. Wolności 16

Wzywa się właścicieli powyższych przedsiębiorstw oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższych przedsiębiorstwach do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego. Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego

Godlewski Stefan, Dyr. Ekspozytury Okręgowej Centrali Produktów Naftowych w Poznaniu.

190

OGŁOSZENIE DYREKCJI LASÓW PAŃSTWOWYCH OKRĘGU POZNAŃSKIEGO W POZNANIU

z dnia 25 lutego 1949 r. w sprawie sporządzenia protokołów zdawczo-odbiorczych przedsiębiorstw przejętych na własność Państwa.

Na podstawie § 73 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62 wraz z późniejszymi zmianami) oraz zarządzenia Ministra Leśnictwa z dnia 19 lipca 1948 r. ogłasza się, że sporządzone zostaną protokoły zdawczo-odbiorcze przedsiębiorstw przejętych na własność Państwa, a wymienionych w załączniku do niniejszego ogłoszenia.

Wzywa się właścicieli tych przedsiębiorstw, oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w tychże przedsiębiorstwach do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego. Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Dyr Lasów Państwowych Okręgu Poznańskiego w Poznaniu
Inż. Zygmunt Pohl.

L. p.	Nazwa i miejsce położenia przedsiębiorstwa w brzmieniu zgodnym z orzeczeniem Ministra Leśnictwa, ogłoszonym w Monitorze Pol.	Przedmiot przedsiębiorstwa	Imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania właściciela	Data, godzina i miejsce sporządzania protokołu	Uwagi
1	Tartak parowy Teichert, Rawicz	przecier. drewna	Teichert, m. zam. nieznane	28. III. 1949, godz. 9,00, Tartak L. P. Rawicz, ul. Żwirki i Wigury, nr 57	
2	Tartak parowy Rogowo, Rogowo, pow. Żnin	"	Adolf Bittner, m. zam nieznane	22. III. 1949, godz. 10,00, Tartak w Rogowie	
3	Tartak i Stolarnia Śmigiel, pow. Kościan, ul. Mickiewicza 30	"	Paul Gemming, m. zam nieznane	28. III. 1949, godz. 9.00, Śmigiel, ul. Mickiewicza nr 30	
4	Tartak parowy Śmigiel, ul. Matejki 9	"	G. Bergmann, m. zam nieznane	28. III. 1949, godz 11,00, Śmigiel, ul Matejki 9	
5	Tartak parowy Błotkowo, pow. Śmigiel	"	Organizacja Todt'a	29. III. 1949, godz. 10,00, Leśnictwo Państw. Błotkowo	Tartak Błotkowo położony jest w Nadl. Pastw. Żegrowo, Leśn. Błotkowo, na terenie Gminy Lipno Nowe, która znajduje się w pow. Leszno, a nie Śmigiel.
6	Tartaki Parowe Winiary, Gniezno (Witkowo, Powidz)	"	Frank Richard, m zam. nieznane	30. III. 1949, godz. 10,00, Tartak L. P. w Winiarach	Wymienione obok tartaki jako stanowiące własność tego samego właściciela, ogłoszone zostały w Monitorze Polskim pod jedną pozycją, protokoły jednak będą sporządzone odrębnie dla każdego z nich, w czasie i miejscu obok określonym.
7	Tartaki Parowe Winiary, Gniezno (Witkowo, Powidz)	"	Frank Richard, m. zam. nieznane	29. III. 1949, godz 11,00, Tartak L. P. Powidz	
8	Tartaki Parowe Winiary, Gniezno (Witkowo, Powidz)	"	Frank Richard, m. zam. nieznane	29. III. 1949, godz 11,00, Tartak Witkowo	
9	Tartak parowy Miradz — H. Widar et Fils - Bois Miradz, pow. Mogilno	"	H. Widar et Fils, Bois firma belgijska	29. III. 1949, godz. 11,00, Tartak L. P. Miradz	
10	Tartak Parowy Strzelno, ul Miradzka 2, pow. Mogilno	"	H. Gestalter m. zam. nieznane	23. III. 1949, godz. 9,30, Tartak L P. Strzelno, ul. Powst. Wlkp.	
11	Tartak parowy Grzybno, Grzybno, pow. Śrem	"	S. S. Stab	29. III. 1949, godz. 10,00, Nadl. Państw. Sowiniec	
12	Tartak Parowy Wola Dąbrowiecka, pow. Wolsztyn	"	Diebs Gustaw, m. zam nieznane	29. III 1949, godz. 10,00, Nadl. Państw. Wolsztyn	
13	Tartak parowy Rogoźno, dawn. Woltman	"	Woltman, m. zam. nieznane	5. IV. 1949, godz. 10,00, Tart. Par. Rogoźno	
14	Tart. i Fabr. Skrzyń Kamiennik, pow. Czarnków, d. Froehlich	" i prod. skrzyń	Froehlich, m zam. nieznane	7. IV. 1949, godz. 10.00, Nadl. Państw. Drawsko	
15	Tartak Parowy Drawsko pow. Czarnków	przecier. drewna	Fr. Haase, m. zam. nieznane	4 IV. 1949, godz. 10,00, Tart. par. Drawsko	

191

OGŁOSZENIE CENTRALNEGO ZARZĄDU PRZEMYSŁU FERMENTACYJNEGO — ODDZIAŁ W BYDGOSZCZY —

z dnia 24 lutego 1949 r. w sprawie sporządzenia protokołów zdawczo-odbiorczych przedsiębiorstw, przejętych na własność Państwa.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30. 1. 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62 wraz z późniejszymi zmianami) oraz wydanego zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu PR I/145/48 z 16. 9. 1948 r. — ogłasza się, że sporządzone zostaną protokoły zdawczo-odbiorcze zakładu przejętego na własność Państwa:

L. p.	Nazwa przedsiębiorstwa zgodna z orzeczeniem Min. Przem. i Handlu	Przedmiot i miejsce położenia	Nazwisko i imię oraz miejsce zam. właściciela	Data, godz. i miejsce sporządzenia protokołu	Uwagi:
1	Wytwórnia octu, musztardy i kapusty kwaszonej	Wytwórnia octu i musztardy Gorzów Wlkp., ul. Chrobrego nr 34	Erich Schwarz, Gorzów Wlkp.	28. 3. 1949, godz. 9,00, Wytwórnia	

Wzywa się właścicieli przedsiębiorstwa do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołów zdawczo-odbiorczych.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Centr. Zarząd Przem. Fermentacyjnego Oddz. w Bydgoszczy.

192

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. WĄGROWIECKIEGO z dnia 8 lutego 1949 r. w sprawie ograniczenia sprzedaży napojów alkoholowych na terenie powiatu wągrowieckiego.

§ 1. Na podstawie art. 67 Rozporządzenia Prezyd. Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19. 1. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80 poz. 555/34 i art. 4 pkt. f ustawy z dnia 21. 3. 1931 r. o ograniczeniu sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych łącznie z § 1 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14. 6. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 45 poz. 351) i zgodnie z uchwałą Powiatowej Rady Narodowej w Wągrowcu z dnia 30 listopada 1948 r., zakazuję sprzedaży i podawania w lokalach i miejscach publicznych napojów zawierających więcej niż 4,5% alkoholu w dniach wypłat wynagrodzeń za pracę — począwszy od godziny 14-ej.

§ 2. Jako dzień wypłat w którym obowiązuje zakaz sprzedaży napojów alkoholowych ustala się każdą sobotę, każdy pierwszy i ostatni dzień roboczy każdego miesiąca. W wypadku, gdy w sobotę przypada święto, zakaz sprzedaży w tym wypadku obejmuje dzień poprzedni.

§ 3. Jako sprzedaż rozumieć należy sprzedaż detaliczną tak w naczyniach otwartych jak i zamkniętych.

§ 4. Przekroczenie niniejszego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania, karane będzie według art. 10 ustawy z dnia 21. 3. 1931 r. o ograniczeniu w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 45 poz. 351).

Starosta Powiatowy: K. Rogowski.

193

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. GNIEŹNIEŃSKIEGO z dnia 12 lutego 1949 r. w sprawie zwalczania pomoru świń.

W związku z urzędowym stwierdzeniem zarazy pomoru świń w zagrodzie należącej do ob. Pietrzaka Walentego zamieszkałego w Łubowie, gm. Łubowo na zasadzie postanowień art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), przepisów §§ 349—355 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) oraz § 1 pkt. 12—16 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 360), jak również zarządzenia Ministra Rolnictwa i Ref. Rolnych z dnia 25 marca 1947 r. Nr Wet. 2. III. 1/5 zarządzam co następuje:

I. Zagroda zapowietrzona:

§ 1. Zagrodę zapowietrzoną stanowi zagroda ob. Pietrzaka Walentego w Łubowie. W zagrodzie zapowietrzonej obowiązują zarządzenia ochronne, wydane na miejscu.

II. Okręg zapowietrzony:

§ 2. Ustanawiam okręg zapowietrzony pomorem świń, do którego włączam całą gromadę Łubowo.

§ 3. Przy drogach na granicy okręgu zapowietrzonego należy umieścić na widocznym miejscu tablicę z wyraźnym i trwałym napisem: „Pomór świń". Wstęp do chlewów i pomieszczeń dla świń w zagrodach włączonych do okręgu zapowietrzonego zabroniony jest osobom postronnym z wyjątkiem posiadacza, lekarza weterynarii i osób, którym powierzono oprzątanie świń i opiekę nad nimi.

§ 4. Chlewy i pomieszczenia świń we wszystkich zagrodach okręgu zapowietrzonego na czas trwania niebezpieczeństwa pomoru świń, podlegają należnemu oczyszczeniu i codziennemu odkażeniu.

Osoby przed opuszczeniem chlewów i pomieszczeń dla świń — zagród okręgu zapowietrzonego — winny oczyścić i odkazić ręce, ubranie i obuwie. W tym celu u wyjścia z chlewu lub pomieszczenia świń zagrody okręgu zapowietrzonego winna być przygotowana woda, mydło, szczotka lub wiechcie i środki odkażające 1—2% roztwór sody żrącej, lub 4,5 % wodny roztwór kreoliny, lizolu lub innych preparatów krezolowych.

§ 5. Z zagród okręgu zapowietrzonego nie wolno wywozić (wynosić) zwłok świń padłych lub ich części, które należy przechować w miejscach odosobnionych, z zachowaniem potrzebnych ostrożności, powiadamiając jednocześnie, zgodnie z przepisami o nieszkodliwym usuwaniu zwłok zwierzęcych, właściwą władzę gminną o padnięciu takich świń. Zarząd odnośnej gminy, który natychmiast doniesie o otrzymaniu zgłoszenia do Starostwa, powiadomi równocześnie właściwą przetwórnię (rakarnię) celem odbioru zwłok takich świń z zaznaczeniem, że zwłoki te winny być przechowane w przetwórni aż do przybycia powiatowego lekarza weterynarii dla przeprowadzenia sekcji i ustalenia istoty choroby oraz przyczyny śmierci zwierzęcia.

§ 6. Ubój świń na terenie okręgu zapowietrzonego dozwolony jest tylko w odnośnej zagrodzie, w innym zaś miejscu okręgu zapowietrzonego ubój świń może się odbywać tylko za specjalnym moim zezwoleniem, przy zachowaniu specjalnych środków ostrożności, wskazanych przez powiatowego lekarza weterynaryjnego, przy czym zwierzęta te podlegają przed i po uboju urzędowemu badaniu przez lekarza weterynarii. Unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego odbywać się winno w obecności lekarza weterynarii. Jeżeli w miejscu uboju nie można przeprowadzić zabiegów, mających na celu unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego, wówczas mięso to, zgodnie z przepisami § 50 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r o urzędowym badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 305) należy zniszczyć.

§ 7. W okręgu zapowietrzonym zakazuję:

1. odbywania targów, przetargów i pokazów świń,
2. handlu domokrążnego świniami,
3. pędzenia świń, puszczania ich samopas na wspólne pastwiska, jak również zatrzymywania się ze świniami przewożonymi na wozach, oraz
4. używania knurów do pokrywania cudzych świń.

§ 8. We wszystkich zagrodach okręgu zapowietrzonego należy trzymać psy na uwięzi, inne zaś drobne zwierzęta jak koty, króliki, drób, gołębie itp. — w zamknięciu.

§ 9. Wywożenie świń z zagród okręgu zapowietrz. jest zakazane. Wywożenie świń z okręgu zapowietrzonego, jak również przewożenie świń przez obszar tego okręgu, może się wyjątkowo odbywać za uprzednim moim zezwoleniem i to tylko celem natychmiastowego uboju.

1. na wozach do innej zagrody (rzeźni) tej samej miejscowości okręgu zapowietrzonego lub innej sąsiedniej miejscowości okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego,

2. koleją lub statkiem do dalszych rzeźni publicznych lub wywozowych. Wagony lub oddziały statku winny być oznaczone wyraźnym napisem „Pomór świń". Do listu przewozowego takich przesyłek świń dołączyć należy zezwolenie na wywóz. Przesyłki takich zwierząt wolno dokonywać tylko na stacjach oznaczonych w zezwoleniu i w listach przewozowych, przeładowanie lub skierowanie ich do innych stacji jest wzbronione.

Przewóz świń z zagród okręgu zapowietrzonego do stacji kolejowych lub przystani wodnych do rzeźni winien odbywać się na szczelnych wozach, aby nie wypadał nawóz lub ściółka.

Środki przewozowe (wozy, wagony, statki, autobusy itp.), jak również rampy, sprzęty i przedmioty, używane do załadowania i wyładowania wspomnianych wyżej przesyłek świń, podlegają natychmiastowemu oczyszczeniu i odkażeniu.

§ 10. Wprowadzanie świń do okręgu zapowietrzonego, jak również wypędzanie świń na własne pastwiska oraz szczepienie świń w tym okręgu surowicą przeciwróżycową uzależniam od uprzedniego mego zezwolenia.

III. Okręg zagrożony:

§ 11. Ustanawiam okręg zagrożony pomorem świń, do którego wcielam wszystkie miejscowości (gromady) położone w granicach gminy Łubowo.

§ 12. W okręgu zagrożonym zakazuję:

1. odbywania targów, przetargów, pokazów świń z wyjątkiem przetargów na świnie znajdujące się przynajmniej od trzech miesięcy w tej samej zagrodzie.

2. handlu domokrążnego świniami,
3. pędzenia świń, puszczania ich samopas, jak również zatrzymywania się ze świniami przewożonymi na wozach.

§ 13. Przy drogach na granicy okręgu zagrożonego nakazuję umieszczenie tablicy z wyraźnym i trwałym napisem „Pomór świń".

§ 14. Od uprzedniego uzyskania mego zezwolenia uzależniem w okręgu zagrożonym:
1. używania knurów do pokrywania cudzych świń,
2. wyprowadzanie świń z okręgu i przeprowadzanie ich przez ten okręg, jak również wprowadzanie świń do tego okręgu,
3. wypędzanie świń na wspólne pastwiska,
4. szczepienie świń surowicą przeciwróżycową.

§ 15. Wywóz świń hodowlanych i użytkowych z okręgu zagrożonego może być dokonany tylko za moim zezwoleniem, pod warunkiem jednak, że zwierzęta te na 24 godz. przed wywozem zostaną zbadane przez powiatowego lekarza weterynarii i uznane za niepodejrzane. Do przewozu takich świń mają zastosowanie przepisy § 9.

Po przybyciu na miejsce przeznaczenia zwierzęta podlegają odosobnieniu i obserwacji na przeciąg 4 tygodni, po upływie którego to czasu zarządzone środki ochronne zostaną uchylone, jeżeli świnie takie zostaną zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane.

§ 16. Przekroczenia niniejszego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania, karane będą według rozdziału VII postanowień karnych, przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta R. P.

Starosta Powiatowy: Czerkaski.

194

ZARZĄDZENIE STAROSTY POW. GOSTYNSKIEGO z dnia 9 lutego 1949 r. w sprawie zwalczania pomorn świń.

W związku z urzędowym stwierdzeniem zarazy pomoru świń w zagr. ob. Morkowskiego Stefana w Grodnicy, gm. Borek, na zasadzie postanowień art. 26 i 27 rozp. Prez. R. P. z dnia 22. 8. 27 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), przepisów §§ 349—355 rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 9. 1. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) oraz § 1 pkt. 12 rozp. Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20. 6. 36 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 360), jak również zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 25. 3. 47 r. Nr Wet. 2-III-1/5, zarządzam co następuje:

I. Zagroda zapowietrzona.

§ 1. Zagrodę zapowietrzoną pomorem świń stanowią zagrody w zagr. ob. Morkowskiego Stefana, Grodnica, gm. Borek. W zagrodzie zapowietrzonej obowiązują zarządzenia ochronne wydane na miejscu.

II. Okręg zapowietrzony.

§ 2. Ustalam okręg zapowietrzony pomorem świń, do którego włączam wszystkie zagrody miejscowości gromady Grodnica, gm. Borek.

§ 3. Przy drogach na granicy okręgu zapowietrzonego należy umieścić na widocznym miejscu tablicę z wyraźnym i trwałym napisem: „Pomór świń". Wstęp do chlewów i pomieszczeń dla świń w zagrodach włączonych do okręgu zapowietrzonego zabroniony jest osobom postronnym z wyjątkiem posiadacza, lekarzy weterynaryjnych i osób, którym powierzono oprzątanie i opiekę nad nimi.

§ 4. Chlewy i pomieszczenia świń we wszystkich zagrodach okręgu zapowietrzonego na czas trwania niebezpieczeństwa pomoru świń, podlegają należytemu oczyszczaniu i codziennemu odkażaniu.

Osoby przed opuszczeniem chlewów i pomieszczeń świń — zagród okręgu zapowietrzonego — winny oczyścić i odkazić ręce, ubranie i obuwie. W tym celu u wyjścia z chlewa lub pomieszczenia świń zagrody okręgu zapowietrzonego winna być przygotowana woda, mydło, szczotka lub wiechcie i środki odkażające 1—2% roztwór sody żrącej, lub 4,5% wody roztwór kreoliny, lizolu lub innych preparatów krezolowych.

§ 5. Z zagród okręgu zapowietrzonego nie wolno wywozić (wynosić) zwłok świń padłych lub ich części, które należy przechować w miejscach odosobnionych z zachowaniem potrzebnych ostrożności, powiadamiając jednocześnie, zgodnie z przepisami o nieszkodliwym usuwaniu zwłok zwierzęcych, właściwą władzę gminną o padnięciu takich świń. Zarząd odnośnej gminy, który natychmiast doniesie o otrzymaniu zgłoszenia do Starostwa, powiadomi równocześnie właściwą przetwórnię zwłok zwierzęcych (rakarnię) celem odbioru zwłok takich świń z zaznaczeniem, że zwłoki te winny być przechowane w przetwórni aż do przybycia powiatowego lekarza weterynarii dla przeprowadzenia sekcji i ustalenia istoty choroby oraz przyczyn śmierci zwierzęcia.

§ 6. Ubój świń na obszarze okr. zapowietrzonego dozwolony jest tylko w odnośnej zagrodzie, w innym zaś miejscu okręgu zapowietrzonego ubój świń może się odbywać tylko za specjalnym moim zezwoleniem, przy zachowaniu specjalnych środków ostrożności wskazanych przez powiatowego lekarza weterynarii, przy czym zwierzęta te podlegają przed ubojem i po uboju urzędowemu badaniu przez lekarza weterynarii. Unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego odbywać się winno w obecności lekarza wet. Jeśli w miejscu uboju nie można przeprowadzić zabiegów mających na celu unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego, wówczas mięso to, zgodnie z przepisami § 50 rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 20. 1. 1929 r. o urzędowym badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 305) należy zniszczyć.

§ 7. W okręgu zapowietrzonym zakazuję:
1. odbywania targów, przetargów i pokazów świń,
2. handlu domokrążnego świniami,
3. pędzenia świń, puszczania ich samopas na wspólne pastwiska, jak również zatrzymywania się ze świniami przewożonymi na wozach oraz
4. używania knurów do pokrywania cudzych świń.

§ 8. We wszystkich zagrodach okręgu zapowietrzonego należy trzymać psy na uwięzi, inne zaś drobne zwierzęta jak: koty, króliki, drób, gołębie itp. w zamknięciu.

Wyprowadzenie tych zwierząt (wywiezienie, wyniesienie) poza obręb zagrody okręgu zapowietrzonego wymaga mego uprzedniego zezwolenia.

§ 9. Wywożenie świń z zagród okręgu zapowietrzonego jest zakazane.

Wywożenie świń z okręgu zapowietrzonego jak również przewożenie świń przez obszar tego okręgu, może się wyjątkowo odbywać za uprzednim moim zezwoleniem i to tylko celem natychmiastowego uboju:
1. na wozach do innej zagrody (rzeźni) tej samej miejscowości okręgu zapowietrzonego lub innej sąsiedniej miejscowości okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego,
2. koleją lub statkiem do dalszych rzeźni publicznych lub wywozowych.

Wagony lub oddziały statku winny być oznaczone wyraźnym napisem: „Pomór świń". Do listu przewozowego takich przesyłek świń dołączyć należy zezwolenie na wywóz. Przesyłki takich zwierząt wolno wyładować tylko na stacjach oznaczonych w zezwoleniu i listach przewozowych, przeładowywanie lub skierowywanie ich do innych stacji jest wzbronione.

Przewóz świń z zagród okręgu zapowietrzonego do stacji kolejowych lub przystani wodnych, jak również ze stacji lub przystani wodnych do rzeźni winien odbywać się na szczelnych wozach, aby nie wypadł nawóz lub ściółka. Środki przewozowe (wozy, wagony, statki, autobusy itp.) jak również rampy, sprzęty i przedmioty, używane do załadowania i wyładowania wspomnianych wyżej przesyłek świń, podlegają natychmiastowemu oczyszczaniu i obostrzonemu odkażaniu.

§ 10. Wprowadzenie świń do okręgu zapowietrzonego, jak również wypędzanie świń na własne pastwiska oraz szczepienie świń w tym okręgu surowicą przeciwróżycową uzależniam od uprzedniego mego zezwolenia.

III. Okręg zagrożony.

§ 11. Ustanawiam okręg zagrożony pomorem świń, do którego włącza się: gromady Smogorzewo, Osowiec, Dąbrówka gm. Piaski i gromadę oraz maj. P. N. Z. Koszkowo, gm. Borek.

§ 12. W okręgu zagrożonym zakazuję:
1. odbywania targów, przetargów, pokazów świń z wyjątkiem przetargów na świnie znajdujące się przy najmniej od trzech miesięcy w tej samej zagrodzie,
2. handlu domokrążnego świniami,
3. pędzenie świń, puszczania ich samopas jak również zatrzymywania się ze świniami przewożonymi na wozach.

§ 13. Przy drogach na granicy okręgu zgrożonego nakazuję umieszczenie tablic z wyraźnym napisem: „Pomór świń".

§ 14. Od uprzedniego uzyskania mego zezwolenia uzależniam w okręgu zagrożonym:
1. używanie knurów do pokrywania cudzych świn,
2. wyprowadzanie świń z okręgu i przeprowadzanie ich przez ten okręg jak również wprowadzanie świń do tego okręgu,
3. wypędzanie świń na wspólne pastwiska,
4. szczepienie świń surowicą przeciwróżycową.

§ 15. Wywóz świń hodowlanych i użytkowych z okręgu zagrożonego może być dokonywany tylko za moim zezwoleniem pod warunkiem jednak, że zwierzęta na 24 godz. przed wywozem zostaną zbadane przez powiatowego lekarza wet. i uznane za niepodejrzane. Do przewozu takich świń mają zastosowanie przepisy § 9.

Po przybyciu na miejsce przeznaczenia zwierzęta podlegają odosobnieniu i obserwacji na przeciąg 4 tygodni, po upływie

których zarządzone środki ochronne zostaną uchylone, jeżeli świnie takie zostaną zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane.

§ 16. Przekroczenia niniejszego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania, karane będzie wg rozdziału VII postanowień karnych, przytoczonego na wstępie rozp. Prezydenta R. P.

Starosta Powiatowy: w z. (podpis nieczytelny), Wicestarosta.

195
ZARZĄDZENIE STAROSTY POW. CZARNKOWSKIEGO
z dnia 10 lutego 1949 r. w sprawie zwalczania pomoru świń.

W związku z urzędowym stwierdzeniem pomoru świń w zagrodzie ob. Marii Gajewskiej i jej syna Leona (wspólna zagroda) z grom. Marunowo, gminy Czarnków, na zasadzie postanowień art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) przepisów §§ 339—355 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) oraz § 1 pkt. 12—16 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20. 6. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 360), jak również zarządzenia Ministra Rolnictwa i Ref. Roln. z dnia 25 marca 1947 r. Nr Wet. 2. III. 1/5 zarządzam co następuje:

I. Zagroda zapowietrzona.

§ 1. Zagrodę zapowietrzoną stanowi zagroda ob. Marii Gajewskiej i Leona (zagroda wspólna). W zagrodzie zapowietrzonej obowiązują zarządzenia ochronne, wydane na miejscu.

II. Okręg zapowietrzony.

§ 2. Ustanawiam okręg zapowietrzony pomorem świń, do którego włączam całą gromadę Marunowo.

§ 3. Przy drogach na granicy okręgu zapowietrzonego należy umieścić na widocznym miejscu tablicę z wyraźnym i trwałym napisem: „Pomór świń". Wstęp do chlewów i pomieszczeń dla świń w zagrodach włączonych do okręgu zapowietrzonego zabroniony jest osobom postronnym z wyjątkiem posiadacza, lekarzy weterynaryjnych i osób, którym powierzono oprzątanie i opiekę nad nimi.

§ 4. Chlewy i pomieszczenia świń we wszystkich zagrodach okręgu zapowietrzonego na czas trwania niebezpieczeństwa pomoru świń, podlegają należytemu oczyszczaniu i codziennemu odkażaniu.

Osoby przed opuszczeniem chlewów i pomieszczeń świń — zagród okręgu zapowietrzonego — winny oczyścić i odkazić ręce, ubranie i obuwie. W tym celu u wyjścia z chlewa lub pomieszczenia świń zagrody okręgu zapowietrzonego winna być przygotowana woda, mydło, szczotka lub wiechcie i środki odkażające 1—2% roztwór sody żrącej, lub 4,5% wody roztwór kreoliny, lizolu lub innych preparatów krezolowych.

§ 5. Z zagród okręgu zapowietrzonego nie wolno wywozić (wynosić) zwłok świń padłych lub ich części, które należy przechować w miejscach odosobnionych z zachowaniem potrzebnych ostrożności, powiadamiając jednocześnie, zgodnie z przepisami o nieszkodliwym usuwaniu zwłok zwierzęcych, właściwą władzę gminną o padnięciu takich świń. Zarząd odnośnej gminy, który natychmiast doniesie o otrzymaniu zgłoszenia do Starostwa, powiadomi równocześnie właściwą przetwórnię zwłok zwierzęcych (rakarnię) celem odbioru zwłok takich świń z zaznaczeniem, że zwłoki te winny być przechowane w przetwórni aż do przybycia powiatowego lekarza weterynarii dla przeprowadzenia sekcji i ustalenia istoty choroby oraz przyczyn śmierci zwierzęcia.

§ 6. Ubój świń na terenie okręgu zapowietrzonego dozwolony jest tylko w odnośnej zagrodzie, w innym zaś miejscu okręgu zapowietrzonego ubój świń może się odbywać tylko za specjalnym moim zezwoleniem, przy zachowaniu specjalnych środków ostrożności wskazanych przez powiatowego lekarza weterynarii, przy czym zwierzęta te podlegają przed ubojem i po uboju urzędowemu badaniu przez lekarza weterynarii. Unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego odbywać się winno w obecności lekarza wet. Jeśli w miejscu uboju nie można przeprowadzić zabiegów mających na celu unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego, wówczas mięso to, zgodnie z przepisami § 50 rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 20. 1. 1929 r. o urzędowym badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 305) należy zniszczyć.

§ 7. W okręgu zapowietrzonym zakazuję:
1. odbywania targów, przetargów i pokazów świń,
2. handlu domokrążnego świniami,
3. pędzenia świń, puszczania ich samopas na wspólne pastwiska, jak również zatrzymywania się ze świniami przewożonymi na wozach oraz
4. używania knurów do pokrywania cudzych świń.

§ 8. We wszystkich zagrodach okręgu zapowietrzonego należy trzymać psy na uwięzi, inne zaś drobne zwierzęta jak: koty, króliki, drób, gołębie itp. w zamknięciu.

§ 9. Wywożenie świń z zagród okręgu zapowietrzonego jest zakazane.

Wywożenie świń z okręgu zapowietrzonego jak również przeważnie świń przez obszar tego okręgu, może się wyjątkowo odbywać za uprzednim moim zezwoleniem i to tylko celem natychmiastowego uboju:
1. na wozach do innej zagrody (rzeźni) tej samej miejscowości okręgu zapowietrzonego lub innej sąsiedniej miejscowości okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego,
2. koleją lub statkiem do dalszych rzeźni publicznych lub wywozowych.

Wagony lub oddziały statku winny być oznaczone wyraźnym napisem: „Pomór świń". Do listu przewozowego takich przesyłek świń dołączyć należy zezwolenie na wywóz. Przesyłki takich zwierząt dokonywać wolno tylko na stacjach oznaczonych w zezwoleniu i listach przewozowych, przeładowywanie lub skierowywanie ich do innych stacji jest wzbronione.

Przewóz świń z zagród okręgu zapowietrzonego do stacji kolejowych lub przystani wodnych do rzeźni winien odbywać się na szczelnych wozach, aby nie wypadał nawóz lub ściółka.

Środki przewozowe (wozy, wagony, statki, autobusy itp.) jak również rampy, sprzęty i przedmioty, używane do załadowania i wyładowania wspomnianych wyżej przesyłek świń, podlegają oczyszczeniu i odkażeniu.

§ 10. Wprowadzanie świń do okręgu zapowietrzonego, jak również wypędzanie świń na własne pastwiska oraz szczepienie świń w tym okręgu surowicą przeciwróżycową uzależniam od uprzedniego mego zezwolenia.

III. Okręg zagrożony.

§ 11. Ustanawiam okręg zagrożony pomorem świń, do którego wcielam gromady: Sarbka, Sarbia i Kruszewo.

§ 12. W okręgu zagrożonym zakazuję:
1. odbywania targów, przetargów, pokazów świń z wyjątkiem przetargów na świnie znajdujące się przynajmniej od trzech miesięcy w tej samej zagrodzie,
2. handlu domokrążnego świniami.
3. pędzenie świń, puszczania ich samopas jak również zatrzymywania się ze świniami przewożonymi na wozach.

§ 13. Przy drogach na granicy okręgu zgrożonego nakazuję umieszczenie tablic z wyraźnym napisem: „Pomór świń".

§ 14. Od uprzedniego uzyskania mego zezwolenia uzależniam w okręgu zagrożonym:
1. używanie knurów do pokrywania cudzych świń,
2. wyprowadzanie świń z okręgu i przeprowadzanie ich przez ten okręg jak również wprowadzanie świń do tego okręgu
3. wypędzanie świń na wspólne pastwiska,
4. szczepienie świń surowicą przeciwróżycową.

§ 15. Wywóz świń hodowlanych i użytkowych z okręgu zagrożonego może być dokonywany tylko za moim zezwoleniem pod warunkiem jednak, że zwierzęta na 24 godz. przed wywozem zostaną zbadane przez powiatowego lekarza wet. i uznane za niepodejrzane. Do przewozu takich świń mają zastosowanie przepisy § 9.

Po przybyciu na miejsce przeznaczenia zwierzęta podlegają odosobnieniu i obserwacji na przeciąg 4 tygodni, po upływie których zarządzone środki ochronne zostaną uchylone, jeżeli świnie takie zostaną zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane.

§ 16. Przekroczenia niniejszego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania, karane będzie wg rozdziału VII postanowień karnych, przytoczonego na wstępie rozp. Prezydenta R. P.

Starosta Powiatowy: Fr. Szczerbal.

196
ZARZĄDZENIE STAROSTY POW. MIĘDZYCHODZKIEGO
z dnia 14 lutego 1949 r. o zwalczaniu pomoru świń.

W związku z urzędowym stwierdzeniem pomoru świń w grom. Mnichy gm. Łowyń, w Międzychodzie, w Muchocinie gm. Międzychód i w Łężcach gm. Chrzypsko Wielkie na zasadzie postanowień art. 26 i 27 rozp. Prez. R. P. z dnia 22. 8. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) przepisów §§ 349—355 i następnych rozp. Min. Rolnictwa z dnia 9. 1. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) oraz § 1 pkt. 12—16 rozp. Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20. 6. 36 (Dz. U. R. P. Nr 50, poz 360) podaję zmianę §§ 1, 2 i 11 mojego zarządzenia z dnia 5 sierpnia 1948 r. L. dz. Wet. 10/85/48 i zarządzam, co następuje:

§ 1. Zagrodę zapowietrzoną pomorem świń stanowią następujące zagrody: Ob. Ob. Millkowskiego Stanisława, Kasprzaka Walentego i Klisia Jakuba w Mnichach, Biniasia Emanuela w Międzychodzie, Mamota Wincentego w Łężcach i Pawełki Jana w Muchocinie. W zagrodach zapowietrzonych obowiązują zarządzenia ochronne, wydane na miejscu.

§ 2. Ustanawiam okręg zapowietrzony pomorem świń, do którego włączam gromadę Mnichy, oraz zagrody Ob. Ob. Mamota Andrzeja, Oszmałek Marii, Stanki Michała i Nowaka Franciszka w Łężcach, Rembacza Aleksego, Paluszaka Ludwika, Tomkowiaka Ludwika, Plewy Kazimierza i Kubisia Alojzego w Muchocinie.

§ 11. Ustanawiam okręg zagrożony pomorem świń, do którego włączam gromady Tuczępy, zachodnią część miasta Międzychodu do rynku, gromadę Łężce i gromadę Muchocin.

p. o. Starosta Powiatowy: Sznajder

197

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOW. MOGILEŃSKIEGO z dnia 17 lutego 1949 r. w sprawie zniesienia zarządzenia dotyczącego zwalczania pomoru świń.

Wobec zlikwidowania pomoru świń w zagrodach Ob. Ob.:
1. Kwiatkowskiego Michała w Kunowie — Gmina Mogilno-Wschód;
2. Korytowskiego Wincentego w Kwieciszewie — Gmina Gębice tut. powiatu — znoszę zarządzenia moje:
1. z dnia 5 listopada 1948 r. — ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 42/48, pozycja 809;
2. z dnia 20 grudnia 1948 r. — ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 1/49, pozycja 19 Wet. II./3 a-73/49 — wydane w związku z zwalczaniem tej zarazy.

Starosta Powiatowy: z pol. St. Jesionowski, p. o. podreferendarz.

198

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. SKWIERZYŃSKIEGO z dnia 8 lutego 1949 r. dot. uchylenia zarządzeń w sprawie pomoru świń.

Wobec wygaśnięcia pomoru świń w zagrodzie ob. Jagniątkowskiego Mariana, zam. w Sokolej Dąbrowie, znoszę moje zarządzenie z dnia 10 stycznia 1949 r. ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 31 stycznia 1949 r., Nr 4, poz. 75.

Starosta Powiatowy: Czermanowicz.

199

OGŁOSZENIE I. STAROSTY POW. MIĘDZYCHODZKIEGO z dnia 22 lutego 1949 r. w sprawie doręczenia orzeczenia karnego.

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozp. Prez. R. P. z dnia 22. 3. 1928 o postępowaniu karno-administr. (Dz. U. R. P. Nr 36 poz 341) zawiadamia się ob. Rajkowskiego Władysława s. Michała i Konstancji z d. Wiza, urodz. 24. 6. 1912 r. — rzekomo zamieszkałego w Poznaniu przy ul. Mazowieckiej 37 m. 3 o nieznanym obecnie miejscu zamieszkania względnie pobytu, że w Starostwie Powiatowym w Międzychodzie jest złożone orzeczenie karne w sprawie Rej. K. 912/48 na kwotę 4.000 zł i konfiskatę 20 sztuk pudełek cukierków po 10 sztuk w jednym na rzecz Ref. Opieki Społecznej przy tut. Starostwie.

Ogłoszenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Pozn. Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: Sznajder.

200

OGŁOSZENIE I. STAROSTY POW. W ZIELONEJ GÓRZE z dnia 21 lutego 1949 r. w sprawie wezwania do odebrania nakazu karnego.

Na podstawie art. 24 pkt. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. 7. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), zawiadamiam Ob. Michalskiego Bogdana, syna Władysława i Heleny, ur. dnia 10. 5. 1932 r. w Starachowicach, ostatnio zamieszkałego w Zielonej Górze, przy ul. Krośnieńskiej Nr 21, o nieznanym obecnie miejscu pobytu, że w Starostwie Powiatowym w Zielonej Górze, pokój Nr 7, jest złożony dla niego nakaz karny z dnia 21 lutego 1949 r. Nr K. A. 2/361/48.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: w z. Szydłowski.

201

OBWIESZCZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO z dnia 28 lutego 1949 r. o sprostowaniu błędu drukarskiego.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1931 r. w sprawie dzienników wojewódzkich (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 648) prostuje się następujące błędy drukarskie:

1. w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 5/49 z dnia 7. 2. 49 r., poz. 71, w załączniku do pisma okólnego Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z dnia 31. 1. 49 r. o kompetencjach organów podległych Min. Komunikacji i P. I. H. M., wyrażających się w kwotach pieniężnych, została omyłkowo opuszczona w **kolumnie 5 do poz. 7 — kwota 50.000,— zł.**, którą należy w to miejsce wpisać.

(Patrz Dziennik Urzędowy Ministerstwa Komunikacji Nr 22/48 z dnia 28. 12. 48 r., poz. 414 Lp. 7, kol. 5 lit. d).

2. W Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 47 z 31. 12. 1948 r., poz. 894 w piśmie Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 25. 11. 1948 r. w sprawie pojęcia „wytwórni chemikaliów" opuszczono w ustępie II w wierszu 10 pomiędzy wyrazami „pomocnicze" i „i innych" następującą część zdania: „używanie we wszelkiego rodzaju wytwórniach chemicznych".

Za Wojewodę: mgr Szczepański, Naczelnik Wydziału.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W SZAMOTUŁACH z dnia 22 lutego 1949 roku, dot. statutów o podatkach komunalnych.

A. Statut o podatku od prawa polowania.

Miejska Rada Narodowa w Szamotułach na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 5/49 powziętą na posiedzeniu w dniu 5 lutego 1949 r. zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Szamotułach wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Szamotuły podatek od prawa polowania.

§ 1. Podatkowi podlega prawo polowania na gruntach dla tych celów dzierżawionych, a położonych na obszarze miasta Szamotuł.

§ 2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych, uprawnionych do polowania.

§ 3. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z pierwszym dniem tego roku, w którym uzyskano uprawnienie do polowania.

Obowiązek podatkowy kończy się ostatnim dniem tego roku, w którym ustało uprawnienie do polowania.

§ 4. 1. Podatek wynosi 10,— zł od 1 hektara obwodu łowieckiego.

2. Podatek pobiera się w połowie stawki, przewidzianej w ust. 1, jeżeli obowiązek podatkowy powstał po dniu 30 czerwca.

§ 5. Podatek płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia uzyskania uprawnienia do polowania.

§ 6 Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 7. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Szamotułach.

§ 8 Statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Szamotuły, dnia 5 lutego 1949 r.

Miejska Rada Narodowa: Przewodniczący St. Pawlaczyk.

B. Statut o podatku hotelowym.

Miejska Rada Narodowa w Szamotułach na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 5/49 powziętą na posiedzeniu w dniu 5 lutego 1949 r. zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Szamotułach wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej podatek hotelowy.

§ 1. 1. Podatkowi podlegają lokale lub ich części w przedsiębiorstwach przemysłu gospodniego, prowadzonych na terenie miasta Szamotuł.

2. Przez „przedsiębiorstwa przemysłu gospodniego" nazywane w dalszych paragrafach „przedsiębiorstwem" rozumie się hotel, pensjonat, pokoje umeblowane, gospody i domy zajezdne, prowadzone zawodowo i obliczone na zysk.

§ 2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach zajmujących lokale lub ich części w przedsiębiorstwach, wymienionych w § 1.

§ 3. 1) Od podatku wolni są:

1. posłowie do Sejmu,

2. wojskowi w służbie czynnej, pracownicy państwowi i związków samorządu terytorialnego, przebywający w delegacji służbowej,

3. pod warunkiem wzajemności — osoby, korzystające w myśl prawa międzynarodowego z praw zakrajowości, konsulowie, urzędnicy konsularni, nie będący obywatelami Rzeczypospolitej,

4. właściciele i personel przedsiębiorstw oraz zamieszkujący z nimi członkowie rodziny, jeżeli zajmują lokale we własnych przedsiębiorstwach lub przedsiębiorstwach, w których pracują,

5. osoby delegowane na zjazdy organizacji społecznych i politycznych,

6. uczestnicy wycieczek kierowanych przez przewodników a organizowanych przez urzędy i instytucje państwowe i samorządowe, instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, związki zawodowe, partie polityczne, osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem obracany jest w całości na cele ogólne użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne.

2) Osoby wymienione w ust. 1 pkt. 1. i 3. korzystają ze zwolnienia od podatku po okazaniu zarządowi przedsiębiorstwa legitymacji służbowej, a osoby wymienione w ust. 1 pkt. 2. — nadto delegacji służbowej. Zarząd przedsiębiorstwa wpisuje do księgi najmu pokoi nazwę wystawcy, numer legitymacji oraz datę i numer delegacji.

3) Osoby wymienione w ust. 1 pkt. 5. i 6. korzystają ze zwolnienia wyłącznie na podstawie pisemnej decyzji, wydanej przez Zarząd Miejski.

§ 4. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z chwilą zajęcia, kończy się z chwilą zwolnienia lokalu.

§ 5. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz należny za najem lokalu lub jego część wraz z należnością za korzystanie z mebli, pościeli, oświetlenia, ogrzewania i wszelkich dodatkowych świadczeń, połączonych z najmem lokalu lub jego części. Nie stanowi podstawy opodatkowania należność za wyżywienie oraz koszty wyłożone za najemcę, jak zwrot opłaty za międzymiastowe rozmowy telefoniczne itp. jeżeli koszty te nie są wliczone w ogólną sumę czynszu należną za najem lokalu lub jego części.

§ 6. Podatek stanowi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7. Podatek płatny jest wraz z należnością za korzystanie z usługi przedsiębiorstwa.

§ 8. 1. Do obliczania i pobierania od podatnika podatku oraz do wpłacenia go na rachunek Zarządu Miejskiego, obowiązany jest zarząd przedsiębiorstwa, który jest płatnikiem w rozumieniu art. 17 ust. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Płatnik nie odpowiada za zaniechanie o obowiązku obliczania i pobrania w przypadku stwierdzonej protokołem organu porządku publicznego odmowy zapłaty podatku przez płatnika.

§ 9. 1. Rachunki za czynsz należny za najem lokalu lub jego części mogą być wystawiane tylko na blankietach, wydanych w tym celu za zwrotem kosztów przez Zarząd Miejski.

2. Na rachunku należy uwidocznić obok czynszu należnego za najem także kwotę podatku.

3. Rachunki wystawia się przez kalkę w trzech równobrzmiących egzemplarzach, z których jeden otrzymuje podatnik, drugi podlega przekazaniu Zarządowi Miejskiemu, trzeci zaś pozostaje w przedsiębiorstwie.

4. Drugie egzemplarze rachunków płatnik obowiązany jest dostarczyć Zarządowi Miejskiemu łącznie z wpłatą podatku.

§ 10. Pobrane kwoty podatku podatnicy obowiązani są wpłacać do kasy Zarządu Miejskiego, jeżeli chodzi o kwoty pobrane w czasie od dnia 1—7 każdego miesiąca — w dniu 8 danego miesiąca, w czasie od 8—14 — w dniu 15 danego miesiąca, w czasie od 15—21 — w dniu 22 danego miesiąca i w czasie od 22 do końca miesiąca, w dniu 1 miesiąca następnego.

§ 11. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 12. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Szamotułach.

§ 13 Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Szamotuły, dnia 5 lutego 1949 r.

Miejska Rada Narodowa: Przewodniczący St. Pawlaczyk.

C. Statut o podatku od środków reklamy.

Miejska Rada Narodowa w Szamotułach na podstawie art 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 5/49 powziętą na posiedzeniu w dniu 5 lutego 1949 r., zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Szamotułach, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Szamotuły podatek od środków reklamy.

§ 1. Podatkowi podlegają następujące środki reklamy zarówno o charakterze stałym, jak i jednorazowe: a) publicznie uwidaczniane, wyświetlane lub w inny sposób rozpowszechniane wszelkiego rodzaju godła i znaki firmowe, szyldy, napisy, plakaty, ulotki i ogłoszenia, inne urządzenia reklamowe (np. szafki z artykułami, będącymi przedmiotem wyrobu lub sprzedaży).

§ 2. Od podatku są zwolnione:

1. obowiązkowe tabliczki na środkach lokomocji, zawierające numer rejestracyjny pojazdu lub nazwisko, imię i adres posiadacza środków lokomocji,

2. środki reklamy umieszczane w obrębie terenów targów międzynarodowych lub wystaw zbiorowych urządzanych przez państwo, samorządy i organizacje społeczne lub zawodowe,

3. napisy zawierające wyłącznie hasła propagandowo-społeczne,

4. ogłoszenia zamieszczane w dziennikach i czasopismach,

5. napisy, których obowiązek umieszczania wynika z mocy szczególnych przepisów, jeżeli powierzchnia napisu w poszczególnym przypadku nie przekracza 600 cm², a przepis szczególny nie stanowi inaczej,

6. środki reklamy umieszczone wewnątrz lokali handlowych, przemysłowych itp. z wyjątkiem napisów i urządzeń umieszczonych na wystawach, oknach i drzwiach zewnętrznych.

§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych oraz spadkach nie objętych, używających środków reklamy, podlegających podatkowi.

§ 4. Od podatku wolne są:

1. urzędy państwowe i samorządowe,

2. instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce — zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe, partie polityczne, organizacje młodzieżowe i społeczne, oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne z wyjątkiem obliczonych na zysk przedsiębiorstw należących do tych instytucji, związków i osób.

3. pod warunkiem wzajemności — przedstawicielstwa dyplomatyczne, misje oraz konsulaty państw obcych,

4. muzea i biblioteki utrzymywane przez państwo i samorząd oraz szpitale publiczne.

§ 5. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu tego roku, w którym użyto środka reklamy.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego roku, w którym zaprzestano używania środka reklamy.

§ 6. 1. Podatek wynosi:

1 Od godeł i znaków firmowych, szyldów, napisów oraz od trwałych plakatów o powierzchni do 2 m² 400,— zł, ponad 2 m² do 3 m² 800,— zł, ponad 3 m² do 4 m² 1000.— zł, ponad 4 m² do 5 m² 1200,— zł, ponad 5 m² za każdy dalszy m² pełny lub nie pełny 300,— zł.

2. Jeżeli taki środek reklamy jak godło, znak firmowy lub napis nie posiada obramowania, powierzchnię jego dla celów podatkowych stanowi powierzchnia najmniejszego kwadratu lub prostokąta, w ramach którego ten przedmiot reklamy całkowicie się mieści.

§ 7. 1. Stawki podatkowe, wymienione w § 6 ust. 1 podwyższa się:

1. o 50% od środków reklamy, umieszczonych na dachu, szczycie budynku lub w poprzek ulicy,

2. o 25% od środków reklamy, umieszczonych powyżej pierwszego piętra lub poza obejściem pomieszczeń, w których znajduje się przedsiębiorstwo.

§ 8. Podatek pobiera się w połowie stawek, przewidzianych w § 6 ust. 1 oraz w § 7 jeżeli środki reklamy umieszczono po dniu 30 czerwca.

§ 9. 1. Podatek wymieniony w § 6 ust. 1 oraz w § 7 płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia powstania obowiązku podatkowego.

§ 10. Posiadacze nieruchomości położonych na obszarze miasta Szamotuł obowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Zarządowi Miejskiemu w Szamotułach na przepisanym wzorze, według stanu z dnia 1 stycznia, wykaz osób posiadających na ich nieruchomościach środki reklamy, o których mowa w § 6 ust. 1 z podaniem opisu środka reklamy oraz imion, nazwisk i adresów ich posiadaczy.

§ 11. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P Nr 27. poz. 173).

§ 12. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Szamotuły, dnia 5 lutego 1949 r.

Miejska Rada Narodowa: Przewodniczący St. Pawlaczyk.

Zgodność powyższego odpisu z oryginałem poświadcza się.

Szamotuły, dnia 6 lutego 1949 r.

Zarząd Miejski: Burmistrz A. Polus.

D. Statut o podatku od psów.

Miejska Rada Narodowa w Szamotułach na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 5/49 powziętą na posiedzeniu w dniu 5 lutego 1949 r., zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Szamotułach, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Szamotuły podatek od psów.

§ 1. Podatkowi podlegają psy utrzymywane na obszarze miasta Szamotuł.

§ 2. Od podatku są zwolnione:

1. szczenięta do 8 tygodni,

2. psy, będące w posiadaniu: a) osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, b) konsulów

i urzędników konsularnych, nie będących obywatelami Rzeczypospolitej,

3. psy, będące przedmiotem handlu przedsiębiorstwa trudniącego się zawodowo sprzedażą psów,

4. psy, będące pomocą dla kalek (niewidomych, głuchoniemych, niedołężnych itp.), po jednym na każdą osobę,

5. psy, utrzymywane przez zakłady naukowe i doświadczalne wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych,

6. psy, utrzymywane przez władzę wojskową i władzę bezpieczeństwa publicznego,

7. psy śledcze i ochronne, stanowiące własność poszczególnych funkcjonariuszów władz bezpieczeństwa publicznego, o ile za śledcze lub ochronne uznane zostały przez właściwe władze bezpieczeństwa publicznego,

8. psy, utrzymywane do pilnowania mienia, będącego w posiadaniu związków samorządu terytorialnego oraz mienia ich instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw,

9. psy łańcuchowe, utrzymywane do pilnowania gospodarstwa rolnego do 10 ha jeden pies wolny od podatku, w gospodarstwie rolnym ponad 10 ha dwa psy wolne od podatku,

10. psy, będące w posiadaniu dozorców nocnych, po jednym na każdego dorocę,

11. psy, będące w posiadaniu osób czasowo przebywających na obszarze miasta Szamotuł nie dłużej jednak, niż przez miesiąc od dnia przybycia, lub też przebywających dłużej niż miesiąc, jeżeli podatek od psów pobierany jest przez ten związek samorządowy, na terenie którego osoby te stale mieszkają.

§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na właścicielach, bądź posiadaczach psów, podlegających podatkowi.

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z pierwszym dniem tego roku kalendarzowego, w którym osoba zobowiązana weszła w posiadanie psa.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem tego roku, w którym osoba zobowiązana pozbyła się psa.

§ 5 1. Podatek wynosi rocznie:

a) od każdego psa luksusowego 4.000,— zł;

b) od każdego psa łańcuchowego, który pilnuje obejścia o powierzchni ponad 500 m² 500,— zł;

c) od każdego dalszego psa w gospodarstwie rolnym wyszczególnionym w § 2 pkt. 9 niniejszego statutu 1000, — zł;

d) od każdego rasowego psa myśliwskiego zł 500,— pod warunkiem przedstawienia zaświadczenia Sekcji Kynologicznej Polskiego Związku Łowieckiego.

2. Podatek pobiera się w połowie stawek przewidzianych w ustępie poprzedzającym, jeżeli osoba obowiązana weszła w posiadanie psa po dniu 30 czerwca.

§ 6 Podatek płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego rokn lub w ciągu miesiąca od dnia wejścia w posiadanie psa.

§ 7. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 8. Posiadacze nieruchomości obowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Zarządowi Miejskiemu na przepisanym wzorze według stanu z dnia 1 stycznia, wykaz osób zamieszkałych w danej miejscowości, posiadających psy, z podaniem ilości psów.

Posiadacze nieruchomości obowiązani są zawiadamiać Zarząd Miejski o wszystkich zmianach zaszłych w złożonych przez nich wykazach, o których mowa w ust. 1 — najdalej w ciągu miesiąca po zaszłej zmianie.

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Szamotuły, dnia 5 lutego 1949 r.

Miejska Rada Narodowa: St. Pawlaczyk, przewodniczący.

*

Zgodność powyższego odpisu z oryginałem poświadcza się.

Szamotuły, dnia 6 lutego 1949 r.

Zarząd Miejski: Burmistrz A. Polus.

E. Statut o podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych.

Miejska Rada Narodowa w Szamotułach na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 5/49 powziętą na posiedzeniu w dniu 5 lutego 1949 r., zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Szamotułach, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Szamotuły, podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych.

§ 1. 1. Podatkowi podlegają prywatno-prawne zawodowe i odpłatne świadczenia, polegające na sprzedaży do spożycia w lokalach zakładów gastronomicznych potraw i napojów, nie wyłączając artykułów, objętych monopolami państwowymi, **wykonywane na obszarze miasta Szamotuł.**

2. Przez „zakłady gastronomiczne" rozumie się wszelkie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego, jak restauracje, bary, bufety, paszteciarnie, kawiarnie, cukiernie, winiarnie, piwiarnie, pokoje do śniadań, pokoje gościnne, stołówki, jadłodajnie, w szczególności zaś przedsiębiorstwa wymagające uzyskania koncesji na ich prowadzenie na podstawie przepisów dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322).

§ 2. Wolne od podatku są świadczenia, wymienione w § 1 ust. 1 niniejszego statutu zwolnione od podatku obrotowego, pobieranego na rzecz Skarbu Państwa.

§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, prawnych oraz spadkach nie objętych wykonywujących świadczenia, objęte § 1, ust. 1.

2. Jeżeli świadczenia są wykonywane przez spółki jawne, komandytowe, oraz spółki nie będące spółkami handlowymi — obowiązek podatkowy ciąży na tych spółkach.

3. Na przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych oraz na przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym ciąży obowiązek podatkowy niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną.

§ 4. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi (§ 1, ust. 1).

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem roku podatkowego, w ciągu którego zaprzestano wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi.

§ 5. 1. Podstawę opodatkowania stanowi obrót osiągnięty z tytułu świadczeń, wymienionych w § 1, ust. 1, a ustalony przez władze skarbowe dla celów wymiaru podatku obrotowego, pobieranego na podstawie każdocześnie obowiązujących w tym względzie przepisów.

2. Wszelkie decyzje, ustalające lub zmieniające rozmiar zobowiązania podatkowego w podatku obrotowym (ust. 1), powodują odpowiednie ustalenia bądź zmiany w ustaleniach rozmiaru zobowiązań podatkowych w podatku pobieranym na podstawie niniejszego statutu.

3. Zakłady gastronomiczne nie mogą doliczać podatku, pobieranego na podstawie niniejszego statutu, do opłaty (rachunku) pobieranej za świadczenia będące przedmiotem podatku (§ 1, ust. 1), lecz obowiązane są podatek ten wkalkulować w odpłatę (cenę) za te świadczenia.

§ 6. Podatek wynosi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7. 1. Podatnicy podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych obowiązani są do wpłacania w ciągu roku podatkowego zaliczek miesięcznych na podatek.

2. Za podstawę do ustalenia wysokości zaliczki służy obrót, osiągnięty w miesiącu ubiegłym.

3. Zaliczkę oblicza się w wysokości podatku, przypadającego od ustalonego w myśl ust. 2 obrotu.

4. Podatnicy obowiązani są obliczać obrót za każdy miesiąc i wpłacać zaliczki miesięczne bez wezwania władzy podatkowej w terminie do dnia 15 następnego miesiąca, składając równocześnie właściwej władzy podatkowej deklarację według ustalonego wzoru.

5. Różnica pomiędzy ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy kwotą podatku a kwotą należnych zaliczek płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji.

§ 8. Podatek, pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173),

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Szamotułach.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Szamotuły, dnia 5 lutego 1949 r.

Miejska Rada Narodowa: Przewodniczący St. Pawlaczyk.

*

Zgodność powyższego odpisu z oryginałem poświadcza się.

Szamotuły, dnia 6 lutego 1949 r.

Zarząd Miejski: Burmistrz A. Polus.

OGŁOSZENIE PRZEWODN. WYDZ. POWIATOWEGO W WOLSZTYNIE

z dnia 21 lutego 1949 r. dot. statutu podatku od plakatów i szyldów.

UCHWAŁA

Powiatowa Rada Narodowa w Wolsztynie na posiedzeniu, w oparciu o przepisy art. 35 dekretu z dnia 20. 3. 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U R. P. Nr 40 z 1947 r., poz. 198) **uchwala na rzecz Powiatowego Związku Samorządowego**

w Wolsztynie wprowadzić podatek od plakatów i szyldów wg następującego

STATUTU

Powiatowy Związek Samorządowy z terenu gmin wiejskich powiatu wolsztyńskiego pobierać będzie podatek od plakatów i szyldów.

§ 1. Podatkowi na rzecz Powiatowego Związku Samorządowego podlegają:

1) wszelkie umieszczane, rozlepiane, roznoszone, rozwożone, wywieszane, wyświetlane lub w inny sposób rozpowszechniane w obrębie gmin napisy, ogłoszenia, znaki i plakaty firmowe zakładów i przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, instytucji, mających charakter zarobkowy, wszelkich osobistych zajęć zarobkowych (lekarzy, adwokatów, inżynierów itp.), pracowni rękodzielniczych i rzemieślniczych (podatek od plakatów);

2) szyldy, godła firmowe (sztuczny but, zamieszczony przed magazynem obuwia, okulary lub lornetka przed magazynem optycznym, cygaro lub papieros przed magazynem tytoniowym i inne), wszelkie szafki reklamowe z wystawionemi przedmiotami, latarnie i lampy o ile służą do celów reklamowych;

3) wszelkie ogłoszenia drukowane, powielane mechanicznie lub w podobny sposób.

§ 2. Od podatku zwolnione są:

a) obowiązkowe napisy na pojazdach transportowych zawierających firmę oraz adres przedsiębiorstwa,

b) urzędowe szyldy dotyczące sklepów tytoniowych,

c) napisy i urządzenia, umieszczone wewnątrz lokali handlowych i przemysłowych z wyjątkiem umieszczonych na wystawach, oknach i drzwiach zewnętrznych,

d) umieszczone w oknach wystawowych plakaty reklamowe o ile mają ścisły związek z towarami wystawionymi w tych oknach,

e) plakaty, ogłoszenia, oraz napisy władz państwowych, samorządowych, partii politycznych, związków zawodowych, zrzeszeń społecznych, charytatywnych itp. Poza tym w każdym poszczególnym wypadku, zasługującym na uwzględnienie, Wydziałowi Powiatowemu służy prawo stosowania ulg podatkowych wzgl. zwolnień od podatku.

§ 3. Podatek wynosi:

1) od wszelkich znaków, szyldów, napisów ogłoszeń i plakatów firmowych, wywieszanych w miejscach widocznych w celach reklamowych, obrazkowych lub pisanych na blasze, płótnie, tekturze, drzewie, szkle, marmurze itd., zależnie od zajmowanych przez nie powierzchni, a mianowicie:

a) do 0,5 mtr kw włącznie powierzchni . . . . . 500,— zł
b) od 0,5 mtr kw do 1 mtr powierzchni . . . . 600,— „
c) od 1 mtr do 2 mtr kw powierzchni . . . . . 700,— „
d) od 2 mtr kw. powierzchni wzwyż . . . . . . 800,— „

Za napisy na szyldach okien, drzwiach, markizach, roletach oraz za napisy z liter plastycznych, bezpośrednio przytwierdzonych do ściany domu, podatek może być pobierany o 50% niższy; za napisy i plakaty umieszczane, urządzane na dachach lub szczytach domów, względnie w poprzek ulicy, podatek może być pobierany o 100% wyższy, aniżeli od tych obiektów podatkowych, znajdujących się na parterze i I piętrze.

§ 4. Podatek obciąża osobę fizyczną lub prawną, której przedmiot podatku dotyczy. Osoby te zobowiązane są uiścić podatek w 14 dni po otrzymaniu nakazu płatniczego w Kasie Wydziału Powiatowego w Wolsztynie.

§ 5. Odwołania od wymiaru podatku podlegają przepisom działu XIV dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku zapłaty podatku w wyznaczonym terminie, ani też prawa władzy do przymusowego ściągnięcia należności.

§ 6. Niewpłacenie podatku w przepisanym terminie pociąga za sobą ściągnięcie go w drodze przymusowej z doliczeniem dodatku za zwłokę zgodnie z postanowieniami dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) oraz kosztów egzekucyjnych na podstawie dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 84).

§ 7. Wykroczenia przeciw przepisom niniejszego statutu podlegają karom, przewidzianym w art. 131 § 1, 2, 3 i 4 oraz art. 132, 136, 142 i 143 dekretu z dnia 11. 4. 1947 r. (Karne Prawo Skarbowe Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 140).

§ 8. Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu w sposób na miejscu praktykowany.

Wolsztyn, dnia 29 kwietnia 1948 r.

Powiatowa Rada Narodowa: Paździoch, Przewodniczący.

Powyższy statut zatwierdzony przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej pismem z dnia 25. 11. 1948 r. L. dz. W. R. N. 10618/48 podaję do publicznej wiadomości.

Wolsztyn, dnia 21 lutego 1949 r.

Starosta Powiatowy: Zygmaniak, Przew. Wydz. Powiatowego.

OGŁOSZENIE PRZEWODNICZĄCEGO WYDZIAŁU POWIAT. W GNIEŹNIE

z dnia 13 lutego 1949 r. dot. statutu o podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych.

Powiatowa Rada Narodowa w Gnieźnie na podstawie art. 39 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 66/48 powziętą na posiedzeniu w dniu 7. 10 1948 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu w dniu 8. 1. 1949 r. L. dz. W. R. N. 12809/48 wprowadza na rzecz Gnieźnieńskiego Powiatowego Związku Samorządowego w Gnieźnie podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych.

§ 1 1. Podatkowi podlegają prywatno-prawne zawodowe i odpłatne świadczenia, polegające na sprzedaży do spożycia w lokalach zakładów gastronomicznych potraw i napojów, nie wyłączając artykułów, objętych monopolami państwowymi, wykonywane na obszarze gmin wiejskich powiatu gnieźnieńskiego.

2. Przez „zakłady gastronomiczne" rozumie się wszelkie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego, jak restauracje, bary, bufety, paszteciarnie, kawiarnie, cukiernie, winiarnie, piwiarnie, pokoje do śniadań, pokoje gościnne, stołówki, jadłodajnie, w szczególności zaś przedsiębiorstwa wymagające uzyskania koncesji na ich prowadzenie na podstawie przepisów dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322).

§ 2. Wolne od podatku są świadczenia, wymienione w § 1 ust. 1 niniejszego statutu zwolnione od podatku obrotowego, pobieranego na rzecz Skarbu Państwa.

§ 3. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, prawnych oraz spadkach nie objętych, wykonywujących świadczenia, objęte § 1 ust. 1.

2. Jeżeli świadczenia są wykonywane przez spółki jawne, komandytowe, oraz spółki, nie będące spółkami handlowymi — obowiązek podatkowy ciąży na tych spółkach.

3 Na przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych oraz na przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym ciąży obowiązek podatkowy niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną.

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi (§ 1 ust. 1).

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem roku podatkowego, w ciągu którego zaprzestano wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi.

§ 5 1. Podstawę opodatkowania stanowi obrót osiągnięty z tytułu świadczeń wymienionych w § 1 ust. 1, a ustalony przez władze skarbowe dla celów wymiaru podatku obrotowego, pobieranego na podstawie każdocześnie obowiązujących w tym względzie przepisów.

2. Wszelkie decyzje, ustalające lub zmieniające rozmiar zobowiązania podatkowego w podatku obrotowym (ust. 1), powodują odpowiednie ustalenia bądź zmiany w ustaleniach rozmiaru zobowiązań podatkowych w podatku pobieranym na podstawie niniejszego statutu.

3. Zakłady gastronomiczne nie mogą doliczać podatku, pobieranego na podstawie niniejszego statutu, do opłaty (rachunku) pobieranej za świadczenia będące przedmiotem podatku (§ 1, ust. 1), lecz obowiązane są podatek ten wkalkulować w odpłatę (cenę) za te świadczenia.

§ 6. Podatek wynosi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7. 1. Podatnicy podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych obowiązani są do wpłacenia w ciągu roku podatkowego zaliczek miesięcznych na podatek.

2. Za podstawę do ustalenia wysokości zaliczki służy obrót, osiągnięty w miesiącu ubiegłym.

3. Zaliczkę oblicza się w wysokości podatku, przypadającego od ustalonego w myśl ust. 2 obrotu.

4. Podatnicy zobowiązani są obliczać obrót za każdy miesiąc i wpłacać zaliczki miesięczne bez wezwania władzy podatkowej w terminie do dnia 15 następnego miesiąca, składając równocześnie właściwej władzy podatkowej deklarację według ustalonego wzoru.

5. Różnica pomiędzy ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy kwotą podatku, a kwotą należnych zaliczek płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji.

§ 8. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173)

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Wydziałowi Powiatowemu w Gnieźnie.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

*

Treść powyższego statutu podatkowego podaję do publicznej wiadomości.

Gniezno, dnia 23 lutego 1949 r.

Starosta Powiatowy: Czerkaski, Przewodn. Wydz. Powiatow.

ZAGUBIONE DOKUMENTY

Zgłoszono celem unieważnienia o zagubieniu (skradzeniu) nast. dokumentów:

Wachowiak Wincenty, Kamieńsko, poczta Głęboczek, pow. Oborniki, dowód tożsam. konia Nr 7/46 wyd. przez Zarząd Gminny Murowana Goślina, z opisem: klacz kara z muszką, urodz. 1943.

Tatka Andrzej, Poznań, ul. Miodowa 12, kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Poznań.

Jędrczak Stanisław, Poznań, ul. Kopernika 5, kartę rejestr. na motocykl marki „Wiktoria" Nr L. 5321 wyd. przez Okręg. Urząd Samoch. Poznań.

Welzandt Aleksandra, legitym. Nr 1345 wyd. przez Urząd Woj. Poznański.

Dobek Jan, Poznań, ul. Fredry 10, kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Poznań.

Szałek Wojciech, Stęszew, pow. Poznań, kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Poznań-Powiat.

Bartkowiak Jan, Glinka Duchowna, gm. Kostrzyn, pow. Środa, kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Sławno, oraz metrykę urodzenia wyd. przez Sąd Grodzki Środa.

Olejniczak Antoni, Poznań-Główieniec, ul. Leśna 3, kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Poznań-Powiat.

Górny Kazimierz, Mosina, ul. Kościuszki 10, zaświadczenie wyd. przez R. K. U. Poznań-Powiat.

Mikołajczak Kazimierz, Pobiedziska, pow. Poznań, Trakt Poznański 34 kartę rejestr. wydaną przez R. K. U. Poznań-Powiat.

Seweryn Antoni, Poznań, ul. Palacza 146 kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Pauli Piotr, Poznań, ul. Kopanina 100, kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Pińczów.

Musiał Feliks, Środa, ul. Kościuszki 10 kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Poznań.

Kaczmarek Stefan, Poznań, ul. Starołęcka 163a, tymcz. dowód tożsam. konia Nr 997/XII wyd. przez Zarząd Miejski Poznań.

Schneider Jan, Poznań, ul. Baranowska 12 kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Poznań.

Jakubowski Bogdan, Poznań, ul. Mostowa 30, m. 14, kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Poznań.

Snadny Paweł, Poznań, ul. Racławicka 63, m. 1, kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Poznań.

Więckowski Józef, Poznań, ul. Grottgera 13, m. 2, książeczkę wojskową Nr 13583/II wyd. przez R. K. U. Poznań.

Mielcarek Paweł, Poznań, ul. Warszawska 159, m. 2, kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Poznań.

Zawadzki Łucjan, Dąbrówka Leśna, pow. Oborniki kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Wendland Kazimierz, Rożnowo, pow. Oborniki kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Dukat Jan, Rożnowo, pow. Oborniki kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Filipowicz Feliks, Jaracz, pow. Oborniki kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Nowicki Leon, Ludomy, pow. Oborniki kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Gellert Marian, Lipa, pow. Oborniki kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Szewczyk Kazimierz, Nowa wieś, gm. Wschowa-Północ, pow. Wschowa, książeczkę wojsk. Nr 0146201, legitym. na odz.: „Zasłuż. na Polu Chwały", „Za Odrę, Nysę i Bałtyk", „Zwycięstwa i Wolność", „Odz. Grunwaldu" i „Zwycięstwa nad Niemcami" wyd. przez R. K. U. Leszno.

Dzik Stanisław, Smolnica, poczta Wronki, pow. Szamotuły kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Rucki Ryszard, rocznik 1924, Now. Bogusławice, gm. Lubołyń, pow. Koło, zaświad. rejestr. wyd. przez R. K. U. Konin.

Mroczek Leon, Wyrębin, poczta Borzęciczki, pow. Krotoszyn, tymczas. dowody tożsam. konia: Nr 1591 z opisem: wałach karo-gniady, bez odmian, urodz. 1929 i Nr 012614 z opisem: wałach, szpak, bez odmian, urodz. 1946 wyd. przez Zarząd Gminny w Koźminie.

Litka Leon, Wieszczyczyn, pow. Śrem, kartę rejestr. wyd. przez R. K. U. Poznań-Powiat.

Łaciński Kazimierz, Poznań, Biedrzyckiego 1, prawo jazdy zielone Nr 21115, świadectwo czeladnicze.

Poznański Dziennik Wojewódzki wychodzi co poniedziałek. Materiały do ogłoszenia przesyłać należy Redakcji do środy, godz. 13, w razie nadesłania materiałów po tym terminie, ogłoszenie nastąpi w następnym tygodniu.

Prenumeratę należy uiszczać z góry każdego kwartału bez wezwania ze strony Administracji, gdyż rachunków nie wysyła się.

Adres redakcji i administracji: Poznań, Urząd Wojewódzki, Plac Kolegiacki 17. Konto P. K. O. Nr V-4023 Poznański Dziennik Wojewódzki.

Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedynczych numerów należy wnieść do Administracji najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru dziennika.

Tłoczono w Drukarni PPZG. Okr. Poł. w Poznaniu, ul. Składowa Nr 3 — 400/49 K-58819